



ชุด The Moonfall

WHEN THE MOON HATCHED

ยามจันทรมาเยือน

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH A.
PARKER

พร่างดาว แป

EUX

ELIX
Ignite Your Soul



ชุด The Moonfall

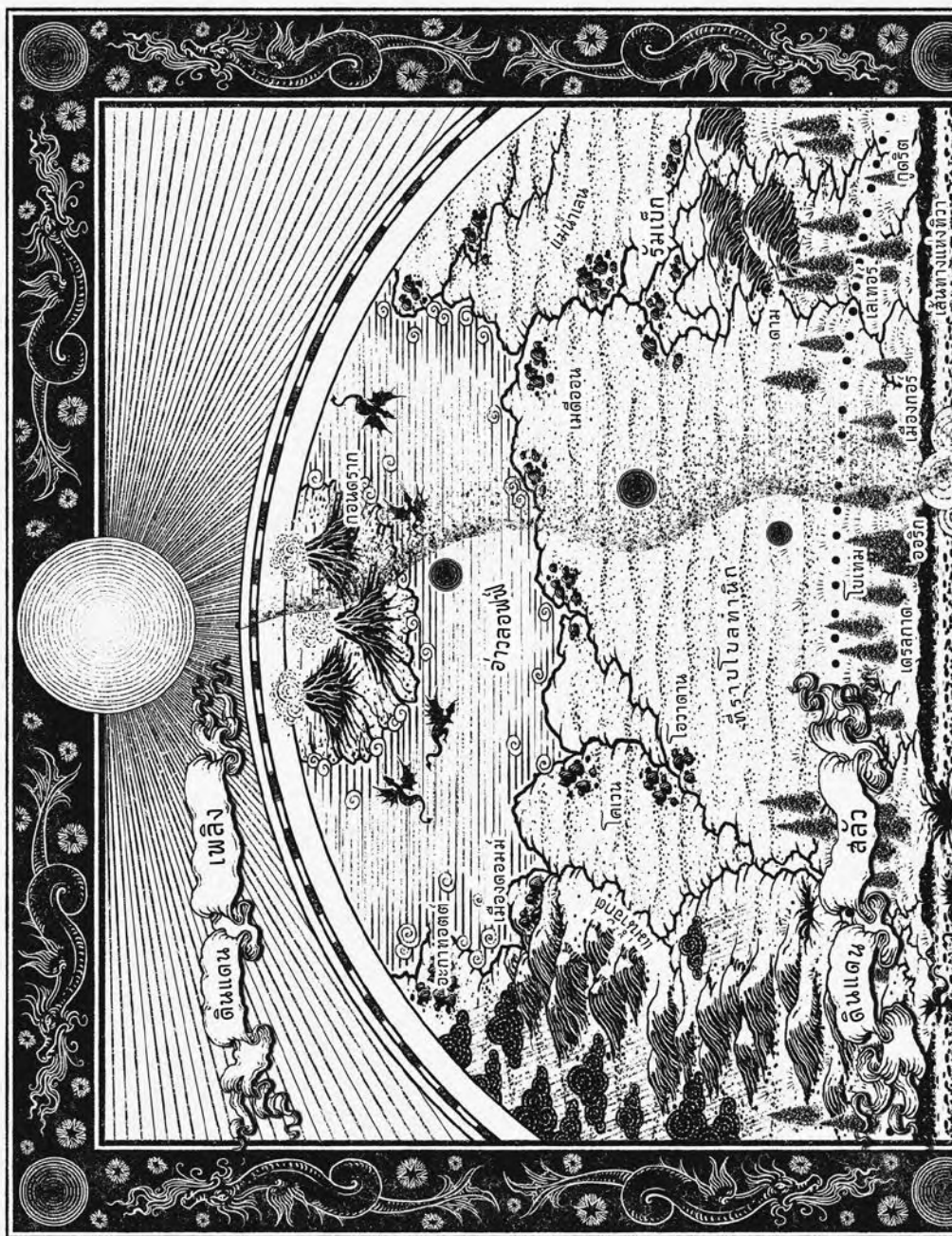
WHEN THE MOON HATCHED

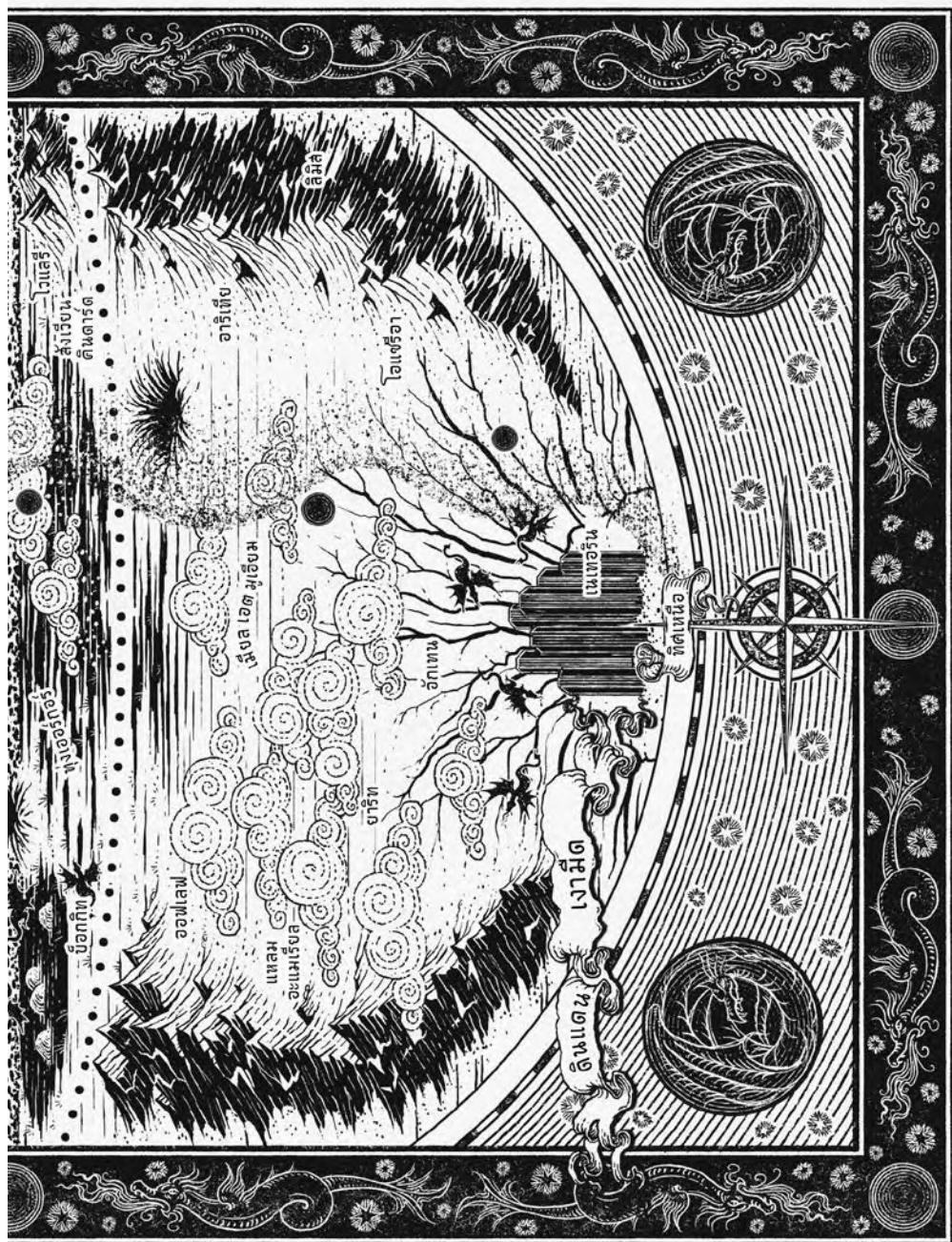
ยามจันทร์มาเยือน

SARAH A.
PARKER

พรำงดา ว โป

ΞΙΧ





คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหา

เลือดและการทารุณกรรม

การเสียชีวิตและการใช้ความรุนแรง

กล่าวถึงเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย

การทรมาน

สื่อถึงการล่วงละเมิดทางเพศหรือผู้คุกคามทางเพศ

การใช้คำหยาบคาย

ความโหดร้ายต่อสิ่งมีชีวิตหรือการทารุณสัตว์

การลักพาตัวผู้ใหญ่ (กล่าวถึงเป็นนัย ไม่ปรากฏในเนื้อหาโดยตรง

และกล่าวบรรยายหลังเกิดเหตุ)

การเสียชีวิตระหว่างคลอด (กล่าวถึงเป็นนัย ไม่ปรากฏในเนื้อหาโดยตรง)

การลักพาตัวหรือคำมโนฯสำหรับเยาวชน

(กล่าวถึงเป็นนัย ไม่ปรากฏในเนื้อหาโดยตรง)

การแท้งบุตร (กล่าวถึงเป็นนัยโดยเกิดขึ้นกับตัวละครรอง

ไม่ปรากฏในเนื้อหาโดยตรง)

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยเฝ้ามองดวงจันทร์บนท้องฟ้าในยามค่ำคืนบ้างไหม

คุณเคยลองจินตนาการบ้างหรือเปล่าว่าจะเป็นอย่างไรหากดวงจันทร์บนท้องฟ้านั้นไม่ได้มีเพียงดวงเดียว แต่กลับมีมากมายหลายดวงเกินจะนับ และจะเป็นอย่างไรหากดวงจันทร์เหล่านั้นไม่ใช่ดวงจันทร์ธรรมดา ทว่าเป็นสุสานกลางฟากฟ้าของเหล่ามังกรที่ล่วงลับ

ซาร่าห์ เอ. พาร์เกอร์ พาเหล่านักอ่านเข้าสู่โลกแสนอัศจรรย์ซึ่งดงามเกินบรรยาย ใน *When the Moon Hatched* ยามจันทร์มาเยือน เล่มนี้เต็มไปด้วยมังกร สิ่งมีชีวิตมหัศจรรย์ ทิวทัศน์ อาณาจักร และเวทมนตร์แปลกใหม่เหนือจินตนาการ โลกที่มังกรจะโอบบินขึ้นไปชดกายอยู่บนท้องฟ้าและกลายเป็นดวงจันทร์เมื่อยามดับสูญ โลกที่ความทุกข์ทนแสนสาหัสได้บ่มเพาะหญิงสาวผู้หนึ่งให้กลายเป็นอาวุธสังหารที่ทรงอำนาจและดงามเย้ายวนอย่างร้ายกาจ รายละเอียดมากมายที่ซาร่าห์บรรจงสร้างสรรค์ขึ้นจะทำให้คุณตื่นตะลึงจนเผลอนึกไปว่านี่คือโลกที่มีอยู่จริงและจับต้องได้ นวนิยายเล่มนี้กลายเป็นหนังสือขายดีระดับโลกในชั่วข้ามคืน ด้วยความสัมพันธ์ลึกลับของตัวละครหลักทั้งสองที่ชวนให้ใจสั่นหวั่นไหว จากศัตรูคู่อาฆาต สู่วรรณกวีที่ไม่อาจต้านทาน ความลับมากมายซุกซ่อนอยู่เบื้องลึกในใจระหว่างเขาผู้เปรียบดั่งสุรร้ายที่เฝ้าจันทร์กับหญิงสาวผู้ที่เขาควรลบออกจากความทรงจำ แต่กลับไม่เคยลืมเลือนได้เพราะรักจนเจียนคลั่ง

When the Moon Hatched ยามจันทร์มาเยือน คือเล่มแรกของนวนิยายชุด *The Moonfall* ที่รุ่มร้อนเร้าใจจนคุณวางไม่ลง และจะทำให้คุณนับวันเฝ้ารออ่านเล่มต่อไปอย่างใจจดใจจ่อ ขอแค่เพียงได้ก้าวเข้าสู่โลกใบนี้สักครั้ง... แล้วดวงจันทร์สำหรับคุณจะเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล



อภิธานศัพท์

คำอธิบายเรื่องยุคและช่วงเวลา

- ก.อ./ก่อนยุคหินอีเทอร์

ระบบนับเวลา/ยุคสมัย หมายถึงช่วงเวลาก่อนที่หินอีเทอร์จะถูกมอบให้แก่
สายตระกูลเนวาน

- การนับช่วงเวลา

1 เฟสชีวิต = 1,000 วัฏจักรออโรรา

24 เฟสชีวิต = 24,000 วัฏจักรออโรรา

- ทิวา

ช่วงเวลาของวัฏจักรออโรรา เมื่อริ้วออโรราเคลื่อนผ่านท้องฟ้าเหนือศีรษะ
นี่คือช่วงเวลาที่ชาวเพนโลกมักตื่นขึ้นมาใช้ชีวิต

- เฟส

หนึ่งพันวัฏจักรออโรรา (เทียบได้กับหนึ่งปี) ริ้วออโรราจะค่อยๆ หนาขึ้นตลอด

ระยะเวลาของเฟส และบางลงเมื่อถึงวัฏจักรที่หนึ่งพัน จังหวะอันผันแปรนี้
ช่วยนับกาลเวลาแต่ละเฟสตั้งแต่เริ่มต้นจนจบสิ้น

- ราตรี

ช่วงเวลาของวัฏจักรออโรรา เมื่อริ้วออโรราคลายหายจากฟากฟ้า นี่คือ
ช่วงเวลาที่ชาวเพนโลกต่างเข้าสู่นิทรา

- ริ้วออโรรา

ริ้วแสงสีเงินเรืองรองที่พันผูกอยู่กับขั้วโลกทั้งสอง (เหนือและใต้) และโคจรรอบโลกตามแกนนี้ ริ้วออโรราคือสิ่งที่ชาวเพนกำหนดเวลาหลับและตื่น

- ล.อ./หลังยุคหินอีเทอร์

ระบบนับเวลา/ยุคสมัย หมายถึงช่วงเวลาหลังจากที่หินอีเทอร์ถูกมอบให้แก่
สายตระกูลนवान

- วัฏจักรออโรรา

หนึ่งวัฏจักรออโรราคือระยะเวลาที่ริ้วออโรราโคจรรอบโลกครบหนึ่งรอบ
หนึ่งวัฏจักรออโรราเทียบเท่ากับช่วงเวลาหนึ่งวันซึ่งมียี่สิบสี่ชั่วโมงในโลก
ของเรา

- ออโรราขึ้น

ช่วงเวลาของวัฏจักรออโรรา เมื่อริ้วออโรราเริ่มทอประกายขึ้นตรงขอบฟ้า
ฝั่งตะวันออก

- ออโรราตก

ช่วงเวลาของวัฏจักรออโรรา เมื่อริ้วออโรราเริ่มลาลับตรงขอบฟ้าฝั่งตะวันตก

- อีออน

หนึ่งร้อยเฟส หรือหนึ่งแสนวัฏจักรออโรรา

ศัพท์เฉพาะ

- **กระท่อมฟักไข่**

กระท่อมที่มักตั้งอยู่ตรงชายขอบแหล่งทำรังของมังกร สถานที่ที่ผู้ลักไข่มังกรจะตั้งค่ายเพื่อฟักไข่มังกรให้สำเร็จในถิ่นกำเนิดตามธรรมชาติ เพื่อให้ได้ลูกมังกรที่แข็งแรงและปลอดภัย

- **กอนดราค**

แหล่งทำรังของมังกรเขียวดาบ ตั้งอยู่ใต้ดวงอาทิตย์พอดีจึงร้อนระอุและไม่เหมาะให้ชาวเฟสส่วนใหญ่อยู่อาศัย พื้นดินขรุขระเต็มไปด้วยหิน มีภูเขไฟและลาวามากมาย มังกรเขียวดาบสร้างรังอยู่ในซอกหลืบของภูเขาไฟ เมื่อไข่เริ่มขยับ พวกมันจะนำลาวาจากภูเขาไฟมาพ่นใส่รัง หรือเผารังด้วยเปลวไฟ มังกร ถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการฟักไข่

- **กอร์**

เมืองหลวงแห่งดินแดนสลัว

- **การประลองทูคาห์**

การประลองระหว่างนักรบสองคนเพื่อชิงสิทธิ์ในการผูกพันธำกับคู่ครอง

- **คู่ผูกพันธำ**

เทียบเท่าคู่ครอง หากกล่าวว่า "เราผูกพันธำกัน" ก็คือการยืนยันว่าทั้งสอง "แต่งงานกัน"

- **โคลู**

ผู้ถูกทำนายว่าจะให้กำเนิดทายาทซึ่งในอนาคตจะผูกดวงจันทร์ให้ตรึงอยู่บนฟ้าไปชั่วนิรันดร์

- **จอมเวทรุ่น**

ผู้ศึกษาวิธีการใช้สัญลักษณ์จากสุสานโบราณซึ่งบางกลุ่มเชื่อกันว่าเทพเคลิส (เทพแห่งอิเทอร์) ได้สลักไว้ด้วยความปรารถนาให้มีผู้รับฟัง จอมเวทรุ่น จะสวมลูกบิดสีขาวและ/หรือเสื้อคลุมขาวที่ติดกระดุมเป็นแถวตรงตะเข็บกลาง ซึ่งยึดเสื้อคลุมให้เข้าที่ กระดุมเหล่านี้ประทับตราสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อแสดงความสามารถของจอมเวทรุ่น ระดับฝีมือจะแตกต่างกันตามวัสดุของกระดุม โดยเป็นไม้สำหรับระดับต้น และเพชรสำหรับระดับสูงสุด

- **ดวงต้ามังกร**

ความสามารถในการมองเห็นร่องรอยเวทรุ่นเก่า ซึ่งโดยปกติจะมองเห็นได้ ภายใต้แสงจากเปลวไฟมังกรเท่านั้น

- **ดอมม์**

เมืองหลวงแห่งดินแดนเพลิง

- **ดากา-มอร์ก**

ผู้ที่มีสายสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับมังกรถึงขั้นสามารถควบคุมพลังและเปลวไฟของมังกรได้ ความเชื่อมโยงเช่นนี้มักถูกเล่าขานเป็นตำนานเสียมากกว่าจะเป็นเรื่องจริง

- **ดิตซ์**

ทางสัญจรสายหลักในเมืองกอร์

- **ดินแดนงามிட**

พื้นที่หนึ่งในสามส่วนของโลกทางฝั่งใต้ ที่นี้ไม่มีแสงอาทิตย์ส่องถึง จึงตกอยู่ในความมืดชั่ววันนิจรต์ แหล่งกำเนิดแสงมีเพียงริ้วออโรราและแสงจากดวงจันทร์มังกรผู้จันทร์ อากาศหนาวจัด มีหิมะปกคลุมหนาทึบ พื้นที่อันหนาวเหน็บที่สุดคือขั้วโลกใต้ซึ่งรู้จักกันในนามเนเทอริน

- **ดินแดนเพลิง**

พื้นที่หนึ่งในสามส่วนของโลกทางฝั่งเหนือ มีแดดจัดตลอดปีจึงร้อนระอุ และบางพื้นที่มีพายุบ่อยครั้ง มีทั้งป่าฝน ทะเลทราย และแหล่งน้ำกว้างใหญ่จำนวนมาก

- **ดินแดนสลัว**

พื้นที่หนึ่งในสามส่วนของโลกซึ่งอยู่ตรงกลาง เป็นแถบกว้างรอบโลก เมฆที่นี่มีสีส้มสดใสเสมอ เนื่องจากท้องฟ้าเรืองแสงสีทองเหมือนช่วงเย็นตลอดกาล อากาศหนาวเย็น มีหิมะตกบ่อยครั้ง ไม่เคยมีฝนชุก แม้จะมีฝนน้ำแข็งเป็นบางครั้ง มีกำแพงหินมหึมาล้อมแถบกว้างรอบโลกเหมือนเข็มขัด ประชากรส่วนใหญ่ของดินแดนสลัวอาศัยอยู่ภายในกำแพงนี้ ในพื้นที่ซึ่งประชากรหนาแน่นจะขุดคูน้ำลงไปใกำแพง แบ่งแยกกำแพงออกเป็นสองฝั่งอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดเป็นเส้นทางหลบภัยพร้อมสะพานฟ้าเชื่อมสองฝั่ง

- **เทรลกาต**

ส่วนหนึ่งของกำแพงซึ่งใช้เป็นที่ตั้งกองทัพบกทหารเกณฑ์ใหม่แห่งดินแดนสลัว

- **ตรีสภา**

สภาซึ่งประกอบด้วยผู้ครองธาตุโบราณที่มีลูกบิดสามสีและจอมเวทรุ่นผู้รอบรู้ พวกเขาถืออิทธิพลมากในอาณาจักรทั้งหลายด้วยพลังอันแข็งแกร่ง และบางครั้งก็แทรกแซงการเมือง พวกเขาประจำการอยู่ที่โบเทม ดินแดนเป็นกลางซึ่งไม่ขึ้นกับราชาหรือราชินีใด

- **ท่านปู่, ท่านตา**

คำเรียก "คุณปู่" หรือ "คุณตา"

- **ท่านพ่อ**

คำเรียก "พ่อ"

- ท่านแม่

คำเรียก "แม่"

- ท่านย่า, ท่านยาย

คำเรียก "คุณย่า" หรือ "คุณยาย"

- นกларักระดาษ

แผ่นกระดาษรูนที่มีเส้นกระตุ้น เมื่อพับเป็นรูปนกларักรแล้ว จดหมายจะบินไปหาผู้รับสาร ถือเป็นวิธีสื่อสารที่น่าเชื่อถือในโลกนี้

- นัลล์

ผู้ที่ไม่ได้ยินบทเพลงแห่งธาตุใดๆ ในบางอาณาจักรจะมีการตัดขอบใบหูเพื่อแสดงสถานะนี้

- เนเทอร์ริน

แหล่งทำรังของมังกรพู่กันดำ ตั้งอยู่ในดินแดนเงามืด บริเวณซั่วโลกใต้ของโลก สภาพอากาศหนาวเหน็บจนชาวเฟทั่วไปไม่อาจอาศัยอยู่ได้ มังกรพู่กันดำทำรังอยู่บนเสาน้ำแข็งยักษ์หกเหลี่ยม เมื่อไข่เริ่มขยับ มังกรตัวผู้จะพ่นเปลวไฟเย็นจัดลงบนไข่หรือกลบไข่ด้วยน้ำแข็งและหิมะ ถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการฟักไข่

- บ็อกกิท

แหล่งทำรังของมังกรกรามเพลิง ตั้งอยู่ในดินแดนสลัว เป็นทุ่งรกร้างชุ่มน้ำกว้างใหญ่ มีเนินดินมั่นคงซึ่งมังกรกรามเพลิงสร้างรังอยู่ด้านบน สานโครงกลมขนาดใหญ่ด้วยต้นไม้และกิ่งไม้ แล้ววางไข่ไว้ภายใน เมื่อไข่เริ่มขยับ มังกรตัวผู้จะพ่นเปลวไฟใส่โครงสร้างรัง ถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการฟักไข่

- โบเทม

เมืองอันเป็นกลาง ที่ตั้งของตรีศภา

- **ผู้ขานสัจจะ**

ผู้มีความสามารถอันเป็นเอกลักษณ์ในการจับเท็จ พวกเขาไม่ทรงพลังเท่าผู้ชักทอจิต แต่พบได้ง่ายกว่าและเป็นที่ต้องการในราชสำนัก เนื่องจากพวกเขาแยกแยะได้ว่าผู้ใดได้ยืมบทเพลงแห่งธาตุบ้าง ส่วนมากใช้กับเด็กหนุ่มสาวที่เพิ่งเริ่มได้ยืมบทเพลงและพยายามหลีกเลี่ยงการเกณฑ์ทหาร

- **ผู้ชักทอจิต**

ผู้มีความสามารถพิเศษในการหยั่งลึกเข้าสู่จิตใจของผู้อื่น พวกเขาเป็นกลุ่มที่หาได้ยากยิ่ง

- **ผู้ประสานเนื้อ**

ผู้ฝึกฝนศาสตร์การใช้เวทผูกซ่อมแซมเนื้อเยื่อ กล้ามเนื้อ และอวัยวะ

- **ผู้ร้อยสายเลือด**

ผู้มีความสามารถพิเศษในการควบคุมเลือด พวกเขาสามารถสืบหาต้นสายตระกูล รวมถึงใช้เลือดเพื่อก่อให้เกิดความเจ็บปวดหรือความสุขแก่เจ้าของเลือดได้ เป็นต้น

- **เผ่าโจห์คุลล์**

หนึ่งในเผ่าที่รบบมากมายซึ่งพำนักอยู่ในที่ราบโบลทานิก เผ่านี้มีชื่อเสียงด้านการให้กำเนิดนักรบผู้แข็งแกร่งและเปี่ยมพรสวรรค์ คานเดโบโตมาในเผ่าโจห์คุลล์

- **พ่อจ๋า**

คำเรียก "ปะป๊า" หรือ "พ่อจ๋า"

- **พิธีเปิดหน้า**

เมื่อเจ้าหญิงเลือกมอบตนเองแด่เหล่าเทพผู้สร้าง (แทนที่จะผูกพันระกับคู่ครอง) จะมีพิธีเปิดหน้าให้สาธารณชนเห็นเป็นครั้งแรก มิฉะนั้นพิธีเปิดหน้า

จะเกิดขึ้นในพิธีผูกพันธะ

- **พิธีผูกพันธะ**

พิธีกรรมที่มีลักษณะคล้ายพิธีแต่งงาน

- **พีเออร์คูอาท์**

กลุ่มกบฏผู้ลุกขึ้นต่อต้านการกดขี่ที่สับสนเล็ดลอดหนีผู้คนไปทั่วอาณาจักร (โดยเฉพาะในดินแดนสลัว) อิทธิพลของพวกเขาแผ่ขยายไปทั่วโลก

- **เฟลอริช**

ที่หลบภัยใต้ดินซึ่งปกครองโดยเอลดิง ตั้งอยู่ในสถานที่ลับทางตอนใต้

- **มัลเมอร์**

จีทีแกะสลักด้วยมือ ผ่านกรบแห่งที่ราบโบลทานิกจะมอบให้ผู้ตื่นเกี่ยวพาราสิ มักทำจากเกล็ดมังกร กระดุก ทองแดง หรือหิน

- **มือมิตเอลดิง**

นักฆ่าประจำกลุ่มพีเออร์คูอาท์

- **เมืองใต้ดิน**

รอยแยกขนาดใหญ่ใต้กำแพงของดินแดนสลัว (อยู่ใต้เมืองกอร์ เมืองหลวงของดินแดนสลัวลงไปโดยตรง) ที่นี้ได้มไปด้วยเหมืองหินเล็ดลอดมังกรซึ่งถูกทิ้งร้าง เป็นที่หลบภัยของผู้ไร้ที่อยู่อาศัย เหมืองร้างบางแห่งทรุดตัวและมีสัตว์ร้ายจากทั้งสองฟากกำแพงเล็ดลอดเข้ามาพักพิง สถานที่นี้จึงอันตรายมากสำหรับการอยู่อาศัย

- **แม่จ๋า**

คำเรียก "หม่ามี" หรือ "แม่จ๋า"

- รอยบาก

รอยเว้าเล็กๆ ที่ยอดใบหูของชาวเฟ รวากับลูกสิ่งมีชีวิตจิ๋วกัดแทะ รอยบากจะบ่งบอกว่าผู้นั้นเป็นนั้ลล์หรือผู้ที่ไม่ได้ยีนบทเพลงแห่งธาตุใดๆ รอยบากนี้ไม่ใช่เรื่องแพร่หลายในทุกที่ พบเฉพาะในบางอาณาจักรเท่านั้น

- เรติ

รอยสักเป็นจุดๆบนแผ่นหลังของนั้กรบแห่งที่ราบโบลทานิก แต่ละจุดหมายถึงชัยชนะหนึ่งครั้ง แผ่นหลังที่เต็มไปด้วยรอยสักคือตราสัญลักษณ์แห่งพลังและเกียรติยศ

- ฤดูเกี่ยวพาราสี

ปรากฏการณ์ที่ชาวเฟเจลิ้มฉลองกันเมื่อรื้อออโรราแตกตัว "ทวิคูณ" และสาตแสงพรางพราวไปทั่วท้องฟ้า ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก แต่เมื่อเกิดขึ้นมังกรจะออกมาเดินรำและจับคู่ผสมพันธุ์กัน หลังจากฤดูเกี่ยวพาราสีจะมีไข่มังกรที่ผสมพันธุ์แล้วเกิดขึ้นมากมาย

- ลอฟฟ์

แหล่งน้ำกว้างใหญ่ที่ล้อมรอบแหล่งทำรังของมังกรเขียวดาบราวกับม่านตาสีฟ้าคราม มีชื่อเสียงด้านการเป็นถิ่นที่อยู่ของอสูรโบราณและสภาพอากาศอันแปรปรวน

- ลูกปัดธาตุ

สิ่งที่บ่งบอกว่าผู้สวมได้ยีนบทเพลงแห่งธาตุ รูปแบบการสวมใส่แตกต่างกันไปในแต่ละอาณาจักร ในดินแดนสลัวนิยมใส่เป็นต่างหู ส่วนในดินแดนเพลิงหรือดินแดนเงามีดมักนำไปประดับตามเส้นผม เครา หรือเสื้อผ้า

- สีแดง: อิกนอส (ไฟ)

- สีน้ำเงิน: เรย์น (น้ำ)

- สีใส: โคลด (ลม)
- สีน้ำตาล: บัลเดอร์ (ดิน)

- เวลต์

อุปกรณ์ขนาดเล็กที่ถือด้วยมือ สลักเวทูนไว้เพื่อใช้กักเก็บธาตุต่างๆ ในสภาพบริสุทธิ์ที่สุด ไม่ว่าจะเป็นไฟ ลม น้ำ ดิน หรือแม้แต่เปลวไฟมังกร ถึงกระนั้น เวลต์ที่กักเก็บเปลวไฟมังกรก็พบได้ยากยิ่ง เพราะต้องใช้เลือดของดากา-มอร์ก ในการสร้าง

- สกริปี

เกมแห่งโชคและกลยุทธ์ที่นิยมเล่นกันทั่วโลก ไฟที่ใช้ในเกมนี้คล้ายกับไฟในโลกของเรา แต่ว่าสภาพสิ่งมีชีวิตหลากหลายชนิดแทน

- หินเลือดมังกร

แร่ที่ขุดได้จากพื้นดินบริเวณที่มีเลือดมังกรหยดลง ใช้เป็นสกุลเงินหลักในดินแดนสลัวและดินแดนเงามืด หากบดละเอียดแล้วรับประทานจะเปี่ยมด้วยสรรพคุณทางยา

- หินอีเทอร์

ก้อนหินสีดำขนาดเล็ก (ขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือผู้ใหญ่) ฝังอยู่กลางมงกุฎเงิน มงกุฎจะหลอมรวมเข้ากับศีรษะของผู้ครอบครอง และปกป้องรักษาโดยสายตระกูลเนวาน เคลิส (เทพแห่งอีเทอร์) สถิตอยู่ภายในหินนี้

- อารีเทีย

เมืองหลวงแห่งดินแดนเงามืด

สิ่งมีชีวิตและเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ

- ชาวเฟ

ผู้คนทั่วไปในโลกนี้ แม้มิใช่ผู้เป็นอมตะ แต่มีอายุชั้ยยาวนานมาก ชาวเฟนั้น หูแหลม เขี้ยวคม และเป็นเผ่าพันธุ์ที่ป่าเถื่อนโดยธรรมชาติ

- นักเอลดิง

สิ่งมีชีวิตในตำนาน ลักษณะคล้ายนก กำเนิดจากเก้าถ่านและเปลวไฟ

- ผู้ต้อนชะตา

สิ่งมีชีวิตคล้ายแมลงขนาดใหญ่ ขนสีเงินระยับ เป็นตำนานมากกว่าความจริง ผู้ที่พบเห็นมันมักถูกมองว่าเสียสติหรือเห็นภาพหลอน พวกเขาจะพำล่าเรื่องราวว่าถูกสิ่งมีชีวิตชนิดนี้กระตุ้นให้เปลี่ยนการตัดสินใจจากที่เคยตั้งใจไว้เดิม

- ฟอนีคัวร์

อสูรมีปีก หนึ่งเป็นแผ่นหยาบ คอสั้น ดวงตากลมโตหม่นหมอง ขนาดตัวไม่ถึงครึ่งหนึ่งของมังกรกรามเพลิงโดยทั่วไป และพรางตัวกลมกลืนไปกับหินสีสนิม ในดินแดนเพลิง พวกมันเกาะหน้าผาและเพดานได้ มีปีกคล้ายค้างคาว และใช้เป็นสัตว์พาหนะได้

- มังกรกรามเพลิง

มังกรที่อาศัยอยู่ในดินแดนสลัว ลำตัวปกคลุมด้วยขนนก หน้าเรียวแหลมและมักจะอย่ปาก ขนบนตัวมีสีสั่นสดใสหลากหลาย ไม่มีมังกรกรามเพลิงตัวใดมีสีสั่นเหมือนกันโดยสมบูรณ์ พวกมันสามารถเดินทางทั่วโลกได้อย่างสบาย และถือเป็นมังกรที่ถูกล่อลวงหรือลักไซ่ได้ง่ายที่สุด

- มังกรเขียวดาบ

มังกรที่อาศัยอยู่ในดินแดนเพลิง รูปร่างใหญ่โต ลำตัวหนาตัน มีเกล็ดแขนงหนาม และใบหน้ามีพังผืดหนาพร้อมเขี้ยวคมขนาดใหญ่ สีสันหลากหลาย ตั้งแต่สีสนิม ส้มฤทธิ์ แดง น้ำตาล ดำ ไปจนถึงทอง พวกมันรักความร้อน ไม่อาจอยู่รอดในความหนาวเย็นรุนแรงของดินแดนเงามืดได้นาน มังกรเขียวดาบมีนิสัยเสียงดังและก้าวร้าว และเป็นมังกรที่ล่อลวงหรือลักไซได้ยาก เกือบเทียบเท่ามังกรพู่จันทร์

- มังกรพู่จันทร์

มังกรที่อาศัยอยู่ในดินแดนเงามืด ผิวเป็นแผ่นหนังเรืองแสง มีตั้งแต่สีเทา มุก สีรุ้งบางเบา จนถึงขาว ดากลมโตสีดำระยิบระยับ ใบหน้ากลม ลำคอยาว ร่างกายสง่างาม หางยาวพลิ้วคล้ายพู่ไหม มังกรพู่จันทร์เป็นสิ่งมีชีวิตที่รักความหนาวเย็น ไม่สามารถทนแดดได้ หากสัมผัสแสงอาทิตย์ผิวหนังจะไหม้ดวงตาไม่อาจปรับรับแสงจ้าได้ พวกมันเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ จึงเป็นมังกรที่ล่อลวงหรือลักไซได้ยากที่สุด

- มิสคันน์

สิ่งมีชีวิตสูงประมาณหัวเข่า ผิวขาว ผอมขาว ใบหน้าเล็กกลมราวกับกระดุม มีฟันคมกริบ ร่างกายผอมเพรียวและขดตัวได้เหมือนสัตว์มีกระเป่าหน้าท้อง หางยาวมีพู่ขนหนา พวกมันมองเห็นอนาคตได้ แต่ภาพนิมิตที่เห็นมักไม่แน่นอนและเปลี่ยนแปลงได้ สิ่งมีชีวิตชนิดนี้สามารถพูดสื่อสารได้

- เวฟ

สิ่งมีชีวิตหายาก รูปร่างผอมแก่งอ้าง ร่างกายเหมือนหมอก พเนจรในม่านหมอกหนา คอยแตะสัมผัสวิญญาณแลกกับข้อความจากผู้ล่องลับ สิ่งมีชีวิตชนิดนี้สามารถพูดสื่อสารได้

- เวลเวทพรีอาก์

สิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ รูปร่างผอมแก้ง้าง รักการสะสมและกินขยะ มีสี่แขน ผมหาวสีดำ ผิวคล้ายกำมะหยี่สีน้ำเงิน พวกมันดูดซับความทรงจำจากเศษซากขยะที่กินเข้าไป แล้วระบายออกมาเป็นเส้นใยเหนียวเรืองแสงซึ่งดึงออกมาจากรูในฝ่ามือ เพื่อนำไปประดับถ้าที่อยู่อาศัย สิ่งมีชีวิตชนิดนี้สามารถพูดสื่อสารได้

- โวโท

สิ่งมีชีวิตขนปุกปุย มีหูใหญ่แผ่กว้างเหมือนใบพาย จมูกยาว เขี้ยวแยกเป็นง่าม และมีหนวดเส้นยาว ขนาดตัวประมาณสองในสามของชาวเฟทัวไป เป็นที่ต้องการอย่างยิ่งเพราะสามารถลักขโมยสิ่งของจากสถานที่อันซับซ้อนได้ พวกมันมีนิสัยชอบสะสมสิ่งของ สิ่งมีชีวิตชนิดนี้สามารถพูดสื่อสารได้

ตัวละคร

- กริหม์

รองแม่ทัพของราชาคาน

- คาคีอก เวกอร์

ราชาแห่งดินแดนสลัววงศ์ปัจจุบัน คู่ครองของโดเทีย เวกอร์ บิดาของทูร์น เวกอร์ บุตรชายของออสเทิร์นกับโควินา เวกอร์ พี่น้องของคานกับเวยา และเป็นฝาแฝดของไทรอกท เวกอร์

- คาน เวกอร์

ราชาแห่งดินแดนเพลิงวงศ์ปัจจุบัน บุตรชายคนโตของออสเทิร์นกับโควินา เวกอร์ พี่ชายของคาคีอก ไทรอกท และเวยา เวกอร์

- เคลิส

หนึ่งในห้าเทพผู้สร้าง เทพแห่งอิเทอร์

- โคลด

หนึ่งในห้าเทพผู้สร้าง เทพแห่งสายลม

- ไคซารี เวกอร์

เจ้าหญิงแห่งดินแดนเงามืด หลานของออสเทิร์นกับโควินา เวกอร์ ทายาทสายตรงของตระกูลผู้พิทักษ์หินอีเทอร์

- เซอริม

สมาชิกระดับสูงของกลุ่มพีเออร์ดูอาท์

- โดเทีย เวกอร์

ราชินีแห่งดินแดนสลัววงศ์ปัจจุบัน คู่ครองของคาคีอก เวกอร์ และมารดาของทูร์น เวกอร์

- ไทรอท เวกอร์

ราชาแห่งดินแดนเงามีดวงค์ปัจจุบัน บุตรชายของออสเทิร์นกับโควินา เวกอร์
พี่น้องของคานกับเวยา และเป็นฝาแฝดของคาคีอก เวกอร์

- บัลเตอร์

หนึ่งในห้าเทพผู้สร้าง เทพแห่งพื้นพิภพ

- ผู้นำเอลดิง

ผู้นำแห่งกลุ่มพีเออร์คูอาท์

- ไพร็อก

สมาชิกสภาจักรวรรดิของราชาคานที่ไม่ค่อยช่วยเหลืออะไรเท่าใด พี่ชาย
ของโรอัน

- ฟัลลอน

เพื่อนของเรฟที่นางสูญเสียชีวิตไปแล้ว

- ยูโตรา เนวาน

อดีตราชินีแห่งดินแดนเงามีด คู่ครองของอาห์ดริก เนวาน มารดาของเฮด็อน
กับเอลลูอิน เนวาน ทายาทสายตรงของตระกูลผู้พิทักษ์หินอีเทอร์

- รูส

เจ้าของร้านขนนกโค้งอนในเมืองกอร์

- เร็กซ์ ชารอส

นักล่าค่าหัวผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

- เรย์น

หนึ่งในห้าเทพผู้สร้าง เทพแห่งสายน้ำ

- โรอัน
นักเล่นแร่แปรธาตุ และสมาชิกสภาจักรวรรดิของราชาคาน น้องชายของไฟร็อก
- วรูก
ไวโตนักรบหนึ่งที่เรพพบในห้องซัง
- วรุห์น
เจ้าของร้านขนนกโค้งงอนในเมืองดอมม์
- เวยา เวกอร์
เจ้าหญิงแห่งดินแดนเพลิง บุตรสาวคนสุดท้องของออสเทิร์นกับโควินา เวกอร์
น้องของคาน คาคีอก และไทรอท เวกอร์
- สลาทรา
มังกรพู่กันของเอลลูอิน เนวาน
- ออสเทิร์น เวกอร์
อดีตราชาแห่งดินแดนเพลิง คู่ครองของโควินา เวกอร์ บิดาของคาน คาคีอก
ไทรอท และเวยา เวกอร์
- อักนี
จอมเวทรุ่นผู้มีพรสวรรค์สูง อาศัยและทำงานอยู่ที่ป้อมปราการจักรวรรดิแห่ง
ดินแดนเพลิง
- อัลลูม
มังกรพู่กันของเฮดีออน เนวาน
- อาร์คิน
รู้จักกันในนามราชาแห่งเศษซาก

- **อาร์ตริก เนวาน**

อดีตราชาแห่งดินแดนเงามืด คู่ครองของยูโดรา เนวาน บิดาของเอลลูอิน กับเฮดีออน เนวาน

- **อิกนอส**

หนึ่งในห้าเทพผู้สร้าง เทพแห่งเพลิง

- **อุโน**

มิสคันน์ ลัทธิเลี้ยงของรูส

- **เอลลูอิน เนวาน**

อดีตเจ้าหญิงแห่งดินแดนเงามืด บุตรสาวของอาร์ตริกกับยูโดรา เนวาน น้องสาวของเฮดีออน เนวาน ทายาทสายตรงของตระกูลผู้พิทักษ์หินอีเทอร์

- **เอสซี**

เพื่อนตัวน้อยของเรฟซึ่งเรฟช่วยเหลือมาจากเมืองใต้ดิน เอสซีอาศัยอยู่กับเรฟที่เมืองกอร์และฉลาดเฉลียวเป็นพิเศษ

- **เฮดีออน เนวาน**

อดีตเจ้าชายแห่งดินแดนเงามืด บุตรชายของอาร์ตริกกับยูโดรา เนวาน พี่ชายของเอลลูอิน เนวาน ทายาทสายตรงของตระกูลผู้พิทักษ์หินอีเทอร์



การออกเสียง

คาดีอก เวกอร์

คา-ดีอก เว-กอ

คาน เวกอร์

คาน เว-กอ

โคลู

โค-ลู

ไคซารี เวกอร์

ไค-ซา-รี เว-กอ

เซอริ่ม

เซอ-ริ่ม

ไทรอกท เวกอร์

ไท-รอด เว-กอ

พีเออร์ดูอาท์

พี-เออ-ดู-อา

เร็กก์ ซารอส

เร็ก ซา-รอด

เรดี

เร-ดี

เรฟ

เร็บ

ไรกัน

ไร-กัน

เวยา เวกอร์

เว-ยา เว-กอ

สลาทรา
สะ-ลา-ทรา

ออกเทอร์น เวกอร์
ออกด-เทิน เว-กอ

อัลลุ่ม
อัน-ลุ่ม

เอลลูอิน เนวาน
เอน-ลู-อิน เน-วาน

เอสซี่
เอ็ด-ซี่

เฮดีออน เนวาน
เฮ-ดี-ออน เน-วาน



แต่ผู้ที่รู้สึกตัวเล็กจ้อยและเงียบงั้น
จงกางปีกออก แล้วคำรามให้กึกก้อง





โลกถือกำเนิดจากเทพทั้งห้า

ดวงค์แรกคือเคลิส เทพแห่งอีเทอร์ ผู้ซึ่งผู้คนมีอาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เปรียบดังพื้นที่ว่างร้างไร้ผู้เหลียวแล ในที่ซึ่งสรรพสิ่งถือกำเนิด เขาจะถูกผลักไสออกไปอย่างไม่มีไยดี

บทเพลงท่วงท่าของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยถ้อยคำ แต่กลับกลวงเปล่า เป็นเพียงเสียงสะท้อนเดียวดายที่ลอยคว้างกลางห้วงว่างระหว่างดวงอาทิตย์ใกล้ไกล ไม่ว่าจะซับซ้อนดังสักเพียงใด เสียงนั้นก็ทูลลิกจนไม่มีผู้ใดได้ยิน

ด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งให้มีผู้สังเกตเห็น เขาจึงกางผืนผ้าใบเปล่าออกไปเพื่อให้ผู้อื่นได้แต่งแต้ม

บัลเดอร์ เทพแห่งพื้นพิภพ สรรค์สร้างโลกขึ้นมาด้วยเสียงคำราม

เพียงครั้งเดียว โลกทรงกลมอันมั่นคงที่ไม่หมุนรอบตัวเอง ครั้งหนึ่งอาบไล้ด้วยแสงแดด มีผืนทรายสีสนิมประจักษ์วิเศษกระจายอยู่ทั่วไป อีกครั้งหนึ่งจมอยู่ในเงามืดตลอดกาล เงานั้นหนาทึบซึมลึกเข้าไปในเนื้อหินจนกลายเป็นสีดำสนิท

บัลเดอร์สลักผิวพิภพขึ้นมาด้วยถ้อยคำหยาบที่อหังการ สร้างแอ่ง เนิน และรอยแยกให้แก่โลกใบนี้ หล่อหลอมกำแพงที่ตั้งตระหง่านกลางดินแดนสลัว ณ ที่ซึ่งแสงสว่างและเงามืดไม่ยอมประจันหน้ากัน ท้องฟ้าเหนือดินแดนแห่งนั้นฉาบด้วยสีชมพู ม่วง และทองไปชั่วกาล

ถัดมาคือเทพีแห่งสายน้ำ

เทพีเรย์นโพรยปรายลงสู่พื้นดินด้วยน้ำตาแห่งความอาวรณับพันล้านหยด กลั่นจากความโหยหาในรักที่ไม่มีวันสมหวัง น้ำตาเหล่านั้นเอ่อท้นแอ่งที่บัลเดอร์สร้างไว้ หล่อเลี้ยงช่องเขาด้วยความรักที่พร้งพรูออกมาอย่างสุดใจ ส่วนในผิที่ไร้แสงสว่าง นางโพรยตัวลงเป็นเกล็ดหิมะหนักหน่วง ปกคลุมสันเขอันแหลมคมด้วยอ้อมกอดเย็นเฉียบ

ความรักของนางคือสายน้ำกู่ก้อง เสียงคร่ำครวญท่วมต่าบาดลึกของหิมะถล่ม เสียงร่ำไห้ที่เกือบเจียนถึงนของสายฝนโพรยปราย

บทเพลงอันโศกเศร้าของเรย์นแตกต่างจากผู้เป็นน้องสาว โคลด์ เทพีแห่งสายลมผู้เย็นหมั่นตรงขอบเหวแห่งความวิปลาสน์ไร้ขอบเขต เสียงของนางคือเส้นแพรไหม อ่อนละมุนยามสัมผัส แต่หากเจียงเอียงข้างขึ้นก็แหลมคมพอจะกรีดเป็นแผล

เสียงกระซิบของนางลอดผ่านกิ่งไม้ที่แบกใบหนาหนัก หยอกเย้าให้พวกมันเอนร่างเรียวระบำ เสียงกรีดร้องรุนแรงของนางพุ่งเจือปนทุกเหลี่ยมมุมด้วยความเร็วบ้าคลั่งเพียงเพราะนางหลงใหลในเสียงนั้น โคลด์ไม่อาจทนความเยียบเหงาเศร้าสร้อยของเรย์นได้ สายลมกราดเกรี้ยวของนางจึงมักโหมอ่าวลพฟฟให้ปั่นป่วนเป็นมวนน้ำคำราม ชัดซ้ำใส่ผิวดังเสียงร่ำลือ

ยามจันทร์มาเยือน

อีกนอสเสฟติดโคลด เทพแห่งเพลิงหลงไหลนาง คลั่งไคล้ใคร่กลืนกินนาง
ความรักท่วมท้นจนเขาไม่อาจหายใจได้โดยปราศจากนาง

บทเพลงรุ่มร้อนของเขาเต็มไปด้วยความหิวกระหายร้ายกาจและความโลภ
อันเร่าร้อน แต่โคลดไม่อาจถูกผูกมัดด้วยรักอันบ้าคลั่งของเขา แม้เขาจะเผาป่า
ทั้งผืนให้นางได้เดินรำในม่านควัน แม้ว่าเขาจะหลอมหินของบัลเดอรีให้กลายเป็น
แม่น้ำสีแดง หวังจะเกี่ยวพานางด้วยแรงปะทะจากภูเขาไฟที่สันสะเทือนถึงท้องฟ้า
ก็ตาม

เคลิสผูกติดอยู่กับความเดียวดายอันแสนเศร้า เขาเฝ้ามองทุกสิ่ง อัจฉรา
เหล่าผู้สร้างองค์อื่นที่มีผู้มองเห็น สัมผัส หรือได้ยิน แต่กระนั้นเขาก็ยังรู้สึกขอบคุณ
ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่ง

สิ่งใดก็ได้

และเขาเฝ้ามองด้วยความพิศวงอันเจียบงันเมื่อชีวิตดองความ บนผืนผ้าใบ
อุดมสมบูรณ์ที่เขาเคยมอบความว่างเปล่าให้ ผู้คนหลากหลายแปลงเสียงครึกโครม
ไปทั่วพื้นดิน หิมะ และทราย บางคนมีไสตประสาทคมกริบยิ่งกว่ายอดไบฮูอัน
เรียวแหลมของตน จนได้ยินเสียงบทเพลงแห่งธาตุทั้งสิ้น บางคนเรียนรู้และพูด
ภาษาของพวกเขาได้

ทั้งยังพบพลังที่ซ่อนอยู่ในเสียงเหล่านั้น

บางคนได้พบคัมภีร์สี่เงิน หนังสือซึ่งบางตำนานกล่าวว่าเคลิสเขียนขึ้น
ด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งให้เสียงของตนมีผู้สดับตรับฟัง พวกเขาพบพลัง
อีกรูปแบบหนึ่งในภาษารุนที่ไม่มีใครอ่านออกหรือออกเสียงได้ ค้นพบว่าสัญลักษณ์
ประหลาดนั้นสามารถใช้งานได้ ทั้งสมานกระดุก เสกไฟเลือด ร่ายมนตร์ให้สิ่งของ
งดงามขึ้น...

สิ่งมีชีวิตนานับการเติมเต็มทุกมุมโลก แต่ไม่มีสิ่งใดทำให้เหล่าเทพผู้สร้าง
ภาคภูมิใจมากไปกว่าอสุรปักษ์ใหญ่ผู้ครองท้องฟ้า

เหล่ามังกร

บนยอดแหลมของดินแดนเพลิงซึ่งดูไม่น่าจะมีสิ่งใดอาศัยอยู่ได้เลย ที่ซึ่งแสงแดดแผดเผาผิวหนังให้เป็นตุ่มพอง แต่มังกรเขียวดาบกลับเติบโตได้ดี เหล่าอสูรร่างใหญ่เทอะทะ ปกคลุมด้วยเกล็ดสีดำ สีbronซ์ และสีสนิม เปี่ยมด้วยสัญชาตญาณดุร้ายไร้ผู้ทัดเทียม

พวกมันเลือกกองดรากเป็นแหล่งวางไข่

คนบางกลุ่มกล้าหาญพอที่จะเหยียบย่างเข้าไปใกล้ เพื่อบุกเข้ารังแล้วคว้าไข่มังกรกลับมา

กล้าหาญ...หรือไม่กี่โง่เขลา

ส่วนพวกมังกรรวมเพลิงซึ่งนับเป็นญาติห่างๆ นั้นสงบนิ่งกว่า พวกมันเลือกตั้งถิ่นฐานในดินแดนสลัว ที่บ็อกกิท ผืนแผ่นดินชื้นแฉะปกคลุมด้วยหมอกหนา ไคลนตมกลืนกินทุกสิ่งแล้วเธอออกมาเป็นไอกำมะถัน

จะอวยปากของพวกมันแหลมคมพอจะฉีกเนื้อได้เป็นริ้ว กรงเล็บก็ร้ายกาจไม่แพ้กัน ร่างของมังกรรวมเพลิงปกคลุมด้วยขนนกหลากสีสัน งดงามราวกับผืนฟ้าเจิดจ้าที่ไม่มีวันโรยแสงในดินแดนของมัน และไม่มีมังกรรวมเพลิงตัวใดที่เจดสีซ้ำกันเลย

การขโมยไข่มังกรรวมเพลิงสักใบต้องอาศัยความกล้าหาญหรือไม่ก็ความโง่เขลาเช่นกัน...เพียงแค่ควรใช้ให้น้อยหน่อย

ทว่าการบุกเข้าไปขโมยไข่มังกรในเนเทอรินนั้นแทบเป็นไปไม่ได้เลย ที่นั่นคือแหล่งวางไข่ที่เลือกสรรโดยเหล่ามังกรฟุจันท์ ผงมังกรที่งดงามเหนือจริงและแสนเจ้าเล่ห์

เนเทอรินอยู่ห่างไกลจากแสงอาทิตย์มากที่สุด จึงเป็นยอดแหลมที่มีมืดมิดที่สุดในดินแดนสลัว หนาวเข้ากระดูกชนิดที่ทำให้เลือดของผู้คนทั่วไปหนืดข้นจนไหลเวียนลำบาก แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับมังกรฟุจันท์ พวกมันมีผิวเป็นแผ่นหนังเรืองแสง เย็นเยือกเยือกยาสัมผัส พวงหางยาวพลิ้วราวเส้นไหม และดวงตาดำมะเมื่อมราวกับหมึกดำผสมกากเพชรระยิบระยับ

ยามจันทรมาเยือน

ท่ามกลางหิมะ น้ำแข็ง และความเงียบที่กระหายจะกลืนทุกเสียงไว้ในห้อง แล้วพ่นออกมาเป็นเสียงซู่คำราม มังกรพู่จันทร์เติบโตอย่างสง่างาม ทั้งจำนวนพลัง และความปราดเปรื่อง

มีเพียงผู้ที่เสียสติพอ ๆ กับโคลดหรือมีพลังมากพอจะปกป้องตัวเองเท่านั้น ที่อาจหาญพอจะขโมยไข่ของมังกรพู่จันทร์...

ส่วนใหญ่ล้มเหลว ถูกอสูรเกรี้ยวกราดนำสะพริงหรือดินแดนอันโหดเหี้ยม กลืนกิน

บางคนทำสำเร็จ มีผู้คนเพียงหยิบมือเดียวเท่านั้นที่ได้รับการกล่าวขานว่าสามารถใช้มังกรเป็นอาวุธในการทำสงครามให้กับอาณาจักรที่เพิ่งก่อกำเนิด

แต่เมื่อปราสาทสูงยิ่งกว่าขุนเขา เมื่อมองกฎของราชาและราชินีประดับด้วยอัญมณีเม็ดโตกว่าเดิม สุกสว่างแวววาวกว่าเดิม ผู้คนก็เริ่มเรียนรู้ว่าจะกรีดเลือดมังกรออกมาได้อย่างไร

เหล่ามังกรพู่จันทร์ มังกรกรมเพลิง และมังกรเขี้ยวดาบ...ชีวิตอมตะของพวกเขา มันถูกพร่าผลาญ

เหล่าเทพผู้สร้างคิดไม่ถึงเลยว่าอสูรอันเป็นที่รักของพวกเขาจะลอยขึ้นสู่ฟ้าผ่าเมื่อถึงกาลสิ้นสุด มังกรมากมายลอยขึ้นไปเหนือแรงดึงดูด ขดตัวกลายเป็นก้อนกลม แข็งเป็นหิน กลายเป็นหลุมศพที่กระจัดกระจายอยู่บนท้องฟ้า กลายเป็นดวงจันทร์

พวกเขาไม่เคยคิดเลยว่าดวงจันทร์เหล่านั้นครองตำแหน่งสูงตระหง่านบนฟ้าได้ไม่นานก็ร่วงหล่นลงมา พุ่งชนโลกด้วยแรงปะทะทำลายล้าง รุนแรงพอจะทำให้ทุกสิ่งที่ถือกำเนิดขึ้นมาต้องแหลกสลาย

ต้องผ่านปรากฏการณ์จันทราร่วงถึงเจ็ดครั้ง กว่าโคลด เรย์น อิกนอส และบัลเดอร์จะรู้ว่าเคลิสคือผู้ที่ต้องรับความผิดในเรื่องนี้ พื้นที่อันว่างเปล่าของเขา โหยหาให้มีสิ่งใดมาเติมเต็มอย่างแรงกล้าเสียจนก่อเกิดพลังมากพอจะเปียดกระแทกเหล่ามังกรออกจากกรัง และจุดกระซางมันลงจากท้องฟ้า

และต้องผ่านจันทราช่วงอีกหนึ่งครั้ง กว่าพวกเขาจะคิดแผนการช่วยเหลือโลกที่พวกเขารักเหลือเกินได้

ด้วยคำสัญญาหลวงปลาและคำสาบานที่ไร้ศรัทธา พวกเขาปล่อยเคลิสเข้าสู่กับดัก แล้วจองจำเขาไว้

สะกดเขาให้สิ้นฤทธิ์

เหล่าเทพขับขานบทเพลงแห่งการเสียนิติ เผาไหม้ และทุบทำลาย บดขยี้แก่นแท้ของเคลิสให้เล็กพอจะกักขังไว้ในกรงคริสตัลสีดำสนิท ขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าเมล็ดพันธุ์ นับแต่นั้นมาสารชนิดนี้ก็ถูกขนานนามว่าหินอีเทอร์ เส้นด้ายสีเงินจากเลื้อยคลุมของเคลิสขาดกระจุยเมื่อเขาดั้นพล่านและดั้นร่นต่อสู้อย่างกล้าหาญ แต่เหล่าเทพผู้สร้างองค์อื่นๆ ไม่สนใจจะเก็บเศษเส้นด้ายเหล่านั้น ทั้งให้มันผูกไว้กับขั้วโลกทั้งสอง กลายเป็นร็วอโรราเรืองแสงที่โคจรรอบโลกอย่างไม่หยุดนิ่ง เป็นเครื่องหมายให้ผู้คนได้เฝ้าดูเพื่อบอกช่วงเวลาที่ยกกันว่าทิวาและราตรี

เคลิสถูกพันธนาการด้วยมงกุฎเงินแท้ ประดับอักขระรูกลึกลับที่อัดแน่นด้วยพลังร้ายกาจ มากพอจะจองจำเขาไว้ภายในหินนั้นชั่ววันรันดร์ ตราบิตที่เวทุนยังมีบางสิ่งคอยหลอเลี้ยย

สิ่งนั้นคือผู้พิทักษ์

เหล่าเทพผู้สร้างได้มอบของขวัญชิ้นหนึ่งให้แก่ยอดนักรบชาวเฟ ผู้เลี้ยงชื่อในแง่พลังกำลังและปัญญา เขามีพลังมหาศาลมากพอที่จะรับหินอีเทอร์ไว้บนหน้าผากและกักขังเคลิสไว้ภายในนั้น ของขวัญชิ้นนี้ถูกส่งต่อผ่านสายเลือดดังก้อนหินที่ติดขามผืนน้ำร้อนแล้วร้อนเล่า

วัฏจักรออโรราหมุนเวียนเปลี่ยนผ่านไปหลายครั้งหลายครา นับวันก็ยังมีดวงจันทร์เคลื่อนฟ้ามมากขึ้น...

ลอยค้างอยู่เช่นนั้น

ในที่สุดความสงบก็แผ่ไปทั่ว แม้จะยังมีโศกนาฏกรรมและความตายก่อนกาลอันควรไม่หยุดหย่อนซึ่งลบเลือนต้นกำเนิดหายนะของหินอีเทอร์ไปจน

ยามจับกรมาเยือน

หมดสิ้น ความหมายแห่งการดำรงอยู่ของหินอิเทอร์กลายเป็นเพียงตำนานปรัมปรา
ที่เล่าขานรอบกองไฟหรือเป็นเพลงกล่อมให้เด็กหยุดร้องไห้

จนกระทั่งเมื่อออโรราขึ้นครั้งหนึ่ง เป็นครั้งแรกในรอบกว่าห้าล้านเฟส...

จันทร์ร่วงหล่นอีกครั้ง



5,000,165 เฟส นกขลุ่ยหินอิเทอร์

บาห์โหล่ง อดตัวให้เล็กลงจนดูเหมือนคนที่ตกเป็นเบี้ยล่าง
ดูหวาดหวั่น

เมื่อเลี้ยวพ้นหัวมุม ข้าก็ก้าวไปยังชานพักบันไดชั้นล่างสุด มีนกлар์ก
กระดาดตัวหนึ่งกระพือปีกตามมามาติดๆ จนข้าประหลาดใจที่มันไม่โฉบมาชนตัว
เพื่อให้ข้าคว่ำไว้

ขณะที่ข้าหมุนแหวนเหล็กวงบางบนนิ้วกลาง สายตาก็ไล่ขึ้นไปตามร่าง
ของยามในชุดเกราะเหล็กเต็มยศที่ยืนขวางปากอุโมงค์มืดทึมเบื้องหน้า เขายืน
กอดอก ศีรษะที่โกนเกลี้ยงนั้นเกือบแตะเพดานโค้ง เบื้องหลังเขามีฝูงนกлар์ก
กระดาดเบียดเสียดอยู่หน้าประตู เขาตัวใหญ่มากกว่าข้าเกือบเท่าตัว ใบหน้าบึ้งตึง
ราวกับสลักความไม่พอใจเอาไว้อย่างถาวร

สายตาดูแคลนของเขาหยุดตรงรอยเว้าที่ข้างใบหูซ้ายของข้า ค่อยไปทาง

ยามจันทร์มาเยือน

ยอดใบหูเรียวยาว ดูคล้ายรอยที่ถูกปากเล็กจิ้มมากัดแทะ

รอยปากของข้า

"ไม่มีเหรียญตรา ไม่มีสิทธิ์เข้า" เขาพูดลอดรั้วแล้วเดินเข้าทันทีเหมือนข้าเป็นพวกที่ต่ำชั้นกว่า พวกนักลี้ คนที่ไม่ได้ยินบทเพลงแห่งธาตุทั้งสี่เลยแม้แต่เพลงเดียว

ข้าล้วงกระเป๋า หยิบเหรียญตราหินซึ่งทั้งสองด้านมีตราสัญลักษณ์ของสมาคมผู้ทรงเกียรติประทับไว้ขึ้นมา สัญลักษณ์เป็นรูปปากอ้ากว้างที่มีฟันแหลมคมพร้อมขี้ย้อยโดยรอบ ข้าสร้างทำตัวสั่นเล็กน้อยก่อนจะยื่นเหรียญตราให้ รู้สึกได้ถึงสายตาของชายตรงหน้าที่กวาดมองพิจารณาขึ้นลงราวกับจะผ่าข้าออกเป็นชิ้นๆ ขณะพลิกเหรียญตรา เพราะสีน้ำเงินของเขากระทบกันดังกราวไปทุกการเคลื่อนไหว

ข้าสงสัยใคร่รู้ว่าเหตุใดเขาถึงปล่อยให้คนลี้กระดากเข้ามาดูหน้าประตูแทนที่จะปล่อยให้มันบินเข้าไปเสีย แต่เรฟต่างหากคือคนที่พูดตรง และตอนนี้ข้าไม่ใช่เรฟ

"ข้าชื่อเคโมรี ดาพิดอน" ข้ากล่าว น้ำเสียงนุ่มนวลและอ่อนน้อมถ่อมตน "นักบรรเลงพเนจร"

"เจ้ามาจากไหน"

"ออริก"

นั่นคือชื่อนิคมริมกำแพงที่ข้าไม่เคยย่างเท้าเข้าไปสักครั้ง แต่ถ้าเขาถามรายละเอียดข้าก็ไม่ให้ฟังได้สบายๆ

การเตรียมตัวเปรียบดังชุดเกราะของข้า ถ้าไม่สวมก็เตรียมตัวตายได้เลย

เขาพิณิจพิเคราะห์เหรียญตรา ก่อนส่งคืนพร้อมพูดอย่างไม่เป็นมิตร "ห้ามสวมผ้าคลุมหน้า"

ข้าซ่อนตาขึ้นมองเขาลอดใต้แนวขนตาที่ตกแต่งด้วยขนนก "มันเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง ข้าเป็นหนึ่งในผู้ให้ความบันเทิงที่อยู่นอกกำหนดการ"

ข้าล้วงม้วนกระดาษจากในกระเป๋ แล้วดันมันส่งให้เขา "ข้าได้รับคำเตือนเรื่องห้ามคลุมหน้าแล้ว นั่นคือสาเหตุที่ข้าปิดใบหน้าแค่ครึ่งล่าง"

เขาขมวดคิ้วพลาจกลี้ม้วนกระดาษออก แล้วหรีดตาที่เหมือนลูกบัดมองไล่ไปตามจดหมายว่าจ้างอย่างเชื่องช้าเสียจนข้ารู้สึกเมื่อยคอ ความร้อนใจเริ่มกัดกินอยู่ในอก

ในที่สุดดวงตาของเขาก็เบิกกว้างเมื่อจดจำได้ "อ้อ เจ้าเป็นตัวแสดงแทนนี่เอง!"

ข้าพยักหน้าเล็กน้อยอย่างเจียมตัว ทั้งที่ใจจริงอยากจับหัวเขากระแทกกับกำแพง

อย่างสุดแรง

เขาม้วนกระดาษกลับตามเดิมและส่งคืน ก่อนจะก้าวไปด้านข้างเพื่อเปิดประตู "ชั้นสาม ระวังเวฟด้วย มันมักจะหิวเป็นพิเศษในช่วงท้ายของวัฏจักรออโรราเช่นนี้"

อาการตัวสั่นของข้าห่างไกลจากคำว่าเสสรัง

ข้าก้าวเข้าสู่อ้อมกอดของถ้ำฮังกรีสอลโลว์ที่ทั้งอบอุ่นและอบอุ่นด้วยควีนกลิ้งมัสก์จนกึกและกัมมะถันจางๆ พุงข้าจูโจม ประตูที่เปิดตามหลังกระแทกดังลั่นพร้อมฝูงนกการ์กกระดาศซึ่งบินแยกย้ายกันไป เมื่อเดินพ้นอุโมงค์มืดมืด ข้าก็ไถลออกมาตรงปากทางแคบๆ ของถ้ำขนาดมหึมาที่ทั้งสูงและกว้าง รูปร่างคล้ายปอดหิน

บันไดทอดต่ำลงไปสู่หนึ่งในหลากหลายเส้นทางที่ถักทอผ่านกลุ่มบ่อน้ำพุเรืองแสง ไออ์นลอยอ้อยอิงจากแอ่งน้ำลึกสีเขียวอมฟ้า ผู้คนทอดกายอยู่บนชั้นบันได แหวนศิระชะเอนพิง ปล่อยกายใจให้หลอมละลายอยู่ในน้ำอุ่นที่ซัดมาแผ่วเบา ที่นี่คือแดนสวรรค์อันงดงามสำหรับผู้มีอำนาจหรืออิทธิพลทางการเมืองมากพอจะประคับประคองตนให้อยู่ฝ่ายเดียวกับราชวงศ์เพื่อที่จะได้อยู่อย่างสุขสบาย

ยามจันทรมาเยือน

ข้าแค้นหัวเราะเบา ๆ อย่างขมขื่น

ในสถานที่เช่นนี้ ช่างง่ายดายเหลือเกินที่จะหลอกตัวเองว่าอาณาจักร
หลากหลายของเราไม่ได้สร้างอยู่บนซากกระดูกงอโต

บันไดที่ไม่ได้ยึดกับผนังทอดขึ้นสู่ชั้นสอง โดยมีเสาค้ำที่ปกคลุมด้วยมอสส์
หนาทึบ ข้ามุ่งหน้าไปยังบันไดนั้น ลัดเลาะไปตามเส้นทางกว่นราวกับเขาวงกต
เมื่อจู่ ๆ โอน้ำหนาแน่นก็ก่อตัวเป็นสิ่งที่ชีวิตซิดเซียร่างผอมแก้งก้าง ดวงตา
ราวอัญมณีสีดำ

"ແ່... ข้าพืมฟ้า ชะงักผีเก้า

หัวของมันเป็นหมูนั่นมาอย่างผิดธรรมชาติ เวฟจึงตรงมาที่ข้า สูดหายใจ
ดังฟืด แล้วผ่อนลมออกอย่างหิวกระหาย "แหม ๆ ๆ...ดวงวิญญาณอันอวบอ้วน
ของเจ้าช่างดูชุ่มฉ่ำเสียจริง"

อาา...

"ขอบใจนะที่ชม ข้าคงต้องขอตัว..."

"มีวิญญาณมากมายที่กริโตรังกระเสือกกระสนอยากจะทำกับเจ้า อยาก
ให้ข้าชิมวิญญาณของเจ้าสักนิดไหมล่ะ" มันพูดต่อ ข้าสาบานว่าเสียงมันฟังดูคล้าย
กำลังน้ำลายสอ "แล้วเจ้าจะได้ยินทุกสิ่งที่พวกเขาพูด"

ไม่เอาไว้ย ขอบใจนะ

"ข้าขอผ่าน"

ข้าปฏิเสธอย่างหนักแน่น

ดูเหมือนมันจะไม่สนใจคำคัดค้านของข้า กลับโอบมาข้างหน้า รวบรวม
ไอน้ำรอบ ๆ เพื่อยึดออกเป็นนิ้วหมอกยาวเอื้อมมาทางข้า

ข้าหมุนตัวแล้วรีบก้าวฉับ ๆ ไปอีกเส้นทาง ขนตรงท้ายทอยลุกชัน เมื่อ
เหลียวมองข้ามไหล่กลับไปก็เห็นเจ้าสิ่งนั้นก้มตัวอยู่เหนือชายคนหนึ่งซึ่งนอน
เอกเขนกอยู่ริมน้ำพุ กำลังดูบางสิ่งที่คล้ายเงามืดออกจากริมฝีปากที่เผยอ

ชนของข้าลุกซู่จนผิวสะท้อน

ข้ากล่าวขอบคุณเทพผู้สร้างอยู่ในใจที่พวกเวฟมีน้อยจนพบได้ยาก
สิ่งอยู่แต่ในม่านหมอกบางๆ คอยแตะสัมผัสวิญญาณแลกกับข้อความจากคนตาย
ที่เต็มใจจะพูด

ฟังดูไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีกแล้ว ข้ามันใจว่าเหล่าวิญญาณที่กระเสือก-
กระสนจะพูดกับข้ามันไม่มีถ้อยคำรื่นหูนัก

ข้าไม่มีสิทธิ์โทษพวกมันเสียด้วยสิ

โชคดีที่พวกปีศาจแตะวิญญาณน่าขนลุกเหล่านี้ไขว่ไขว่ได้ง่าย

ข้ากระโจนขึ้นบันได ทะยานพันปลายนิ้วไธหมอกที่เอื้อมคว้า เสียงหัวเราะ
และเสียงแก้วกระทบกันดังแว่วมาตอนที่ข้าก้าวขึ้นไปถึงโต๊ะสกริปซึ่งตั้งกระจัด-
กระจายอยู่บนชั้นสอง

ผู้คนรวมกลุ่มกันอยู่รอบโต๊ะ สุ่มวนยาแล้วพันควันคลุ้ง ตี๋มสุรวับวาว
ในแก้วใส ทางไฟเป็นใบพัดไวไกล์หน้าอก ลูกเต๋าถูกทอดออกไป กองหินเลือด
มังกรถูกผลักเปลี่ยนมือไปมา

ข้าชำเลืองมองเครื่องแต่งกายของพวกเขาอย่างระมัดระวัง บางคนสวม
เสื้อคลุมยาวสีสดฝังอัญมณีระยิบระยับ คนอื่นๆ สวมเสื้อโค้ดที่ตัดเย็บประณีต
ทรงผมตัดสั้นไธเป็นลวดลายขนนก ดึงหูประดับด้วยต่างหูห้อยลูกปัดธาตุ
สัญลักษณ์ที่โชว์อวดอ้างความสามารถว่าพวกเขาเป็นผู้ไธยินบทเพลงแห่งธาตุที่
แตกต่างกันไป

สีแดงแทนอิคนอส

สีน้ำเงินแทนเรย์น

สีน้ำตาลแทนบัลเดอร์

สีโธแทนโคลด

นอกเหนือจากเรื่องลูกปัด แค่มองเห็นจากอีกฟากห้องก็แยกออกแล้วว่า
ใครคือผู้ครองธาตุชั้นสูง พวกนั้นจะสวมเสื้อผ้าที่มีมากกว่าสิบสีรวมกันในชุดเดียว
ราวกับว่าเครื่องแต่งกายจะทำให้พวกเขายิ่งใหญ่ดูจ่มงกรสีสันเจิดจ้าที่ปกครอง

ยามจันทรมาเยือน

ฟากฟ้าแห่งอาณาจักรนี้

เหล่ามังกรรามาเพลิงผู้เกรียงไกร

นำชนกัตรงที่ว่าถ้าเหมืองเลือดมังกรเหือดแห้งไป คนกลุ่มนี้ก็จะจะเป็น
พวกแรกที่วิ่งเข้าไปเชือดอสุรเหล่านั้นให้หลังเลือดด้วยตัวเอง

ข้าเดินขึ้นบันไดชั้นบางซึ่งเจาะยึดไว้กับผนังด้านหลังได้ครึ่งทาง ใครบางคน
ที่รูปร่างสูงใหญ่สวมเสื้อคลุมก็เดินพรวดพราดลงมาจากข้างบน

ข้าชะงักฝีเท้า มองใบหน้าเขาได้ไม่ถนัดนัก เห็นเพียงสันกรามแกร่งกับ
เคราสีเข้มซึ่งตัดแต่งไว้อย่างดี ส่วนที่เหลือถูกบดบังอยู่ใต้เงามืดของฮู้ดเสื้อคลุม

เขาไม่ชะลอฝีเท้าเลย แค่เดินจาลงบันไดไม่หยุดแม้ว่าข้าจะสวมชุดแดงสด
เด่นสะดุดตาเสียจนไม่มีทางที่จะมองไม่เห็น

ข้าแทบจะกััดพันกรอด แต่ยั้งนึกได้ว่ามีโลหะครอบพันกรามด้านหลังอยู่
จึงหลีกเลี่ยงการเปิดใช้อาวุธลับโดยไม่ตั้งใจได้ทันเวลา

ตัวเขาแทบจะกินพื้นที่ทั้งหมดของบันไดไปแล้ว นั่นแปลว่าต้องเดินสวนกัน
แบบเบียดเสียดอย่างยิ่ง

เยี่ยมเลย

พฤติกรรมมึงเจ้าแบบไอ้พวกผู้ครองธาตุโดยแท้ คิดถึงแต่ตัวเอง

ข้าถอนใจ ห่อไหล่ยิ่งกว่าเดิมและเดินหลบไปข้างๆ คอยเตือนตนเองว่า
ข้าคือเคโมรี ดาฟิดอน นักบรเรลงพเนจรที่ดั้นด้นมาจากออริก ตัวข้าด้อยต่ำ
หวาดกลัว และข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อบังเอิญยื่นเท้าไปขัดขาให้ชายคนนี้กลิ้งตกบันได
ไม่เลยจริงๆ

ข้ายืนหลังแนบผนัง หลบตามองพื้นรอให้เขาเบียดตัวผ่านไป เสียงฝีเท้า
หนักแน่นของเขาใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ใกล้เสียจนข้าสัมผัสได้ถึงกลิ่นมัสก์อบอวล
ผสมกับกลิ่นหินที่เพิ่งแตกกะเทาะ ทั้งทำด้วยกลิ่นนุ่มละมุนคล้ายเนยสด

ข้าเผลอลงล้นลมหายใจไว้ ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนออกอย่างเชื่องช้า เพราะ
ไม่อยากปล่อยกลิ่นหอมเข้มข้นเข้ายวนนั้นไป ซึ่งอาจจะเป็นหนึ่งในกลิ่นที่ดีที่สุด

ที่ข้าเคยสุดดมเลยก็ว่าได้...

เขาเบี่ยงตัวเล็กน้อย พยายามแทรกผ่านไป

แล้วหยุดนิ่ง

ข้าติดอยู่ในเงาของเขาราวกับเปลวไฟเล็กๆ ในความมืด หัวใจเต้นแรงและกระชั้นถี่ คืบคลานขึ้นมาตามลำคอทุกวินาทีอันยืดยาวที่ผ่านมา

ทำไมเขาถึงไม่ขยับ

ข้าถอยขึ้นบันไดอีกชั้น ขยับตัวจนหลุดจากบรยากาศรอบตัวเขา "ขอทางหน่อยเถิด"

ข้ามีที่ที่ต้องไป มีมือที่ต้องตัด

เสียงต่ำลากยาวเหมือนชุดผ่านเศษหินหลุดออกมาจากลำคอเขา

อากาศเปลี่ยนไป

ข้าก็เปลี่ยนตาม

ข้าหันขวับกลับมา คว้าข้อมือเขาไว้ด้วยความเร็วราวสายฟ้าแลบ ความตึงเครียดปกคลุมทั่วบริเวณ ข้าก้มมองมือใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นของเขามือที่ยื่นมาหยุดค้างกลางอากาศ รวบกัปกำลังจะเอื้อมคว้าฝ่าคลุมหน้าของข้า แล้วกระชากออก

ไอ้สารเลว

แม้จะมองไม่เห็นดวงตาเขา แต่ข้ากลับรับรู้ได้ถึงสายตาที่จ้องเขม็งราวกับจะทะลวงลึกถึงข้างใน จนปอดข้าหนักอึ้งเหมือนมีก้อนหินถ่วงไว้ สายตาอันเปี่ยมด้วยความสนใจนั้นไล่ไปถึงรอยบากโค้งมนที่ใบหูของข้า

ก่อนจะวกกลับมาสบตาข้าอีกครั้ง

ถ้อยคำเจ็บแสบรวมตัวกันอยู่บนลิ้นราวกับหนามที่ข้าอยากฟันออกไปใส่เขาเหลือเกิน จากนั้นข้าก็นึกขึ้นได้ว่าพวกที่กล้าต่อกรกับผู้ครองธาตุชั้นสูงจะลงเอยด้วยการกลายเป็นอาหารมังกร

ข้ากลืนคำพูดลงไปแทน การทำเช่นนี้ไม่เคยรู้สึกดีเลย ไม่ว่าข้าจะต้องทำ

ยามจันทรามาเยือน

บ่อยแค่ไหนก็ตาม

ข้าคล้ายมือ ค้อมศีรษะเล็กน้อย แล้วถอยหลังไปสองสามก้าว ก่อนจะหยุด
เมื่ออยู่สูงพอจะมองลงมาที่เขา ไกลพอที่จะไม่อยากจะขอเขาที่คิดว่าตัวเอง
จะกระซอกผ้าคลุมหน้าของข้าได้

"ขอภัย" ข้าเค้นคำพูดออกมา พยายามทำให้ฟังดูอ่อนน้อม แต่ก็
ล้มเหลวไม่เป็นท่า "ผ้าคลุมหน้าเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง"

ความเงียบปกคลุม หนาแน่นเหมือนน้ำเชื่อมเหนียวหนืด

ซัยบิลี เรฟ

ข้าถอยให้พ้นจากระยะของเขา หมุนตัวแล้วรีบขึ้นบันได

ข้าไม่หันกลับไปมอง เพียงแค่ضمنเอกสารกับเหรียญตราให้ยามสีหน้า
เย็นชาไร้อารมณ์กลุ่มที่สองดู หนึ่งในนั้นแยกตัวออกมาเพื่อพาข้าไปยังแท่นแสดง
ข้าถูกพาเข้าสู่ถ้ำมืดสลัว กลืนควันจากถ่านหินและเหล่าน้ำผึ้งอบอวลไปทั่วจน
บรรยากาศเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

หินแหลมคมยื่นลงมาจากเพดาน แบ่งพื้นที่ออกเป็นโถงเรือแสงสีสนิมจาก
คบเพลิงที่ลุกโชติช่วง ชุมที่จุดไฟสลัวตั้งเรียงรายตามผนังรอบนอก กันด้วย
ผ้าม่านหนาหนักเพื่อมอบความเป็นส่วนตัวแก่ผู้ที่ต้องการ บริการลับลัดเลาะ
ไปทั่วห้อง ถือถาดซึ่งเต็มไปด้วยแก้วเหล่าน้ำผึ้งและบรรดาเครื่องดื่มสีหม่นแจกจ่าย
ให้เหล่าผู้ครองธาตุทางเรจรีนซึ่งนั่งล้อมโต๊ะหินที่ตั้งกระจายอยู่ทั่วห้อง

ข้าหลบอยู่ในเงาของยาม ลอบมองบรรดาผู้มาเยือนจากทั่วสารทิศด้วย
สายตาเฉียบคม ความหวาดหึงแผดเผาปลายประสาทเมื่อไม่พบใบหน้าที่ข้า
ตามหา

ขอให้เขาอยู่ในชุมพวกนี้ด้วยเถอะ

ยามพาข้าตรงไปยังเวทีกลางซึ่งมีหินอกมากมายโอบล้อมไว้ราวกับลูกกรง
และข้าก็แทบหัวเราะออกมาเพราะนี่ไม่ออกกว่าจะมีภาพไหนที่ดูเหมาะสมจน
น่าหดหู่ได้มากไปกว่านี้แล้ว

หญิงสาวโครงร่างเล็กบางนั่งอยู่บนเก้าอี้ภายในนั้น กำไวโอลินสีขาว สลักอักษรเรือนืองแสงซึ่งน่าจะช่วยให้เสียงดังกังวาน นางสาวซุดกระโปรงสุมเรียบง่ายคล้ายกับของข้า แต่เป็นสีน้ำเงินและจับจีบให้หลวมกว่ามากตรงบริเวณ หน้าท้องที่นูนขึ้นเล็กน้อยจากการตั้งครรภ์

นางหลับตา บรรเลงท่วงทำนองเศร้าสร้อยขณะที่เกล็ดแสงสีขาวร่วงหล่น จากเพดานโค้งราวกับหิมะโปรยปราย แสงเหล่านั้นตกลงบนเส้นผมสีซีดที่พลิ้วไหว ก่อนจะจางหายไป

ข้าขอบคุณยามผู้นั้นแล้วก้าวขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ตัวข้างๆ นักดนตรี เพลงของ นางได้ระดับความดังมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ข้าก้มมองหาแท่งขยายเสียง

"พวกเขากำลังซ้อมเวทมนตร์อยู่" นางกระซิบพลางลดไวโอลินลง มองข้าด้วย นัยน์ตาสีเขียวคมกริบ ล้อมกรอบด้วยขนตาที่ประดับขนนกสีน้ำเงิน "สัญญาณ มั่นขาดๆ หายๆ เมื่อวัฏจักรก่อน"

อ้อ

"คงซ้อมไม่นานหรอก อ้อ ข้าชื่อเลฟวี"

"เคโมรี ดาฟิดอน นักบรรเลงพเนจรจากออร์ก"

นางส่งยิ้มเป็นมิตรมาให้ แต่เจือปนลงเล็กน้อยเมื่อสายตาสะดุดเข้ากับ บางสิ่งเบื้องหลังข้า

หัวใจข้ากระโจนขึ้นมาถึงลำคอเมื่อชายผมแดงคนหนึ่งก้าวผ่านฝูงชนไป อย่างสง่างาม เขาสวมเสื้อโค้ตสีแดงเลือดที่ตัดเย็บอย่างไร้ที่ติ สีเดียวกันเป๊ะกับ ลูกบิดธนูสีแดงซึ่งประดับไว้อย่างอวดอ้าง

ความโล่งใจแผ่ซ่านไปทั่วร่างของข้า ปะปนกับความคาดหวังที่แล่นพล่าน จนทำให้มือข้ากำแน่นแล้วคลายสลับกัน

ทาริก เรลาเคน

เขาหันมามองพวกเราทั้งคู่ สายตาทิวกะหยาบไถลผ่านทรวงอกของข้าที่ รัตรึงด้วยเลื้อยรัดทรง ก่อนจะก้าวต่อไปยังซุ้มที่มีชายอีกสามคนนั่งเอกเขนกอยู่

ยามจันทรมาเยือน

เขาไม่ปิดม่าน พุดคุยอย่างออกรสขณะที่หางตาชำเลื่องมองมาทางข้าเป็นระยะ
นัยน์ตาที่หริ่งนั้นจ้องมองราวกับข้าเป็นเนื้อชิ้นงามที่ตัดแต่งมาอย่างดี และเขา
ก็อยากขย้ำเต็มที

ข้ารู้ทันน้ำ ไฉ้สารเลวเอ๊ย

ข้าเหลือบไปเห็นชายสวมเสื้อคลุมที่เจอกันตรงบันได ตอนนี้เขากำลัง
เดินไปในห้องมืดสลัว

หัวใจข้าหล่นดับ

เขาเดินหลบหลีกผู้คน ความคิดในหัวข้าม้วนพันกันยุ่งเหยิงขณะที่เขา
มุ่งหน้าไปยังซุ้มว่างด้านหลังห้อง...

ตอนลงบันไดเขารีบร้อนจนแทบชนข้าล้มคว่ำ แล้วตอนนี้เขาก็กลับเข้ามา
อีก ทำไมกัน

ดูรอย่างนั้นรี หรือความอยากรู้อยากเห็น หรือว่าเขาเข้าใจข้าผิดจาก
เหตุการณ์ตรงบันได

ข้าแต่เทพผู้สร้าง เขากลับเข้ามาเพราะเรื่องนั้นสินะ เพราะเขาชอบพวกนัล์
ก็เลยหวังจะคว่ำไปเป็นของเล่นง่าย ๆ อย่างนั้นหรือ

เขาหันมาทางข้า กวาดตาผ่านใบหน้าช่วงบนของข้าราวกับแปร่งชนุ่มอุ่น ๆ
ที่ลากไล่ไปมา บรรยากาศระหว่างเราตึงเครียดขึ้นทันที

ข้ากลืนเสียงคำรามลงคอ

ข้าต้องดิ้นรนแทบตายกว่าจะได้รับอนุมัติให้ปฏิบัติภารกิจนี้ มันมีความหมาย
ต่อข้ามาก ถ้าไฉ้สารเลวนี้ทำแผนซึ่งเราวางมาอย่างรอบคอบพัง เราอาจไม่มี
โอกาสอื่นไปอีกนานแค่ไหนก็สุดรู้ ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะได้รับอนุมัติอีกไหม

"เจ้าเพิ่งมาทำงานที่นี่หรือ สาวน้อย ข้าไม่เคยเห็นเจ้ามาก่อนเลยนะ"

ข้าฝืนทำท่าทางให้ดูอ่อนโยนลง แล้วหันไปมองเลฟวี ใบหูของนางที่มี
รอยบากแบบพวกนัล์ชัดเจนโผล่ออกมาให้เห็นจากใต้เรือนผมดกหนา "มาแสดง
แทนชั่วคราวนะ"

"เข้าใจแล้ว" นางเหลือบตามองไปรอบห้อง ริมฝีปากแทบไม่ขยับขณะกระซิบว่า "ชายผมแดงที่เพิ่งเดินผ่านไปนั่นนะ เขาคือลอร์ดทาริก เรลาเคนอยู่ให้ห่างเขาไว้เถอะ นักแสดงหลายคนที่เขาถูกใจไม่นานก็จะหายตัวไป"

ข้าเบิกตากว้าง แสร้งตกใจ "จริงหรือ"

นางพยักหน้า

"สีเสื้อผ้าของเจ้า ทำที่เรียบร้อย และผมดำยาว..." นางกวาดตาลงมาตามเรือนร่างของข้า แล้วมองกลับขึ้นมาอีกครั้ง "เจ้าน่ะเป็นแบบที่เขาชอบเลย"

ข้าไม่ได้บอกนางว่านั่นคือจุดประสงค์ของข้า

คือความหวัง

อย่างน้อยก็เคยเป็น จนกระทั่งมีพวกชุมนุมมองสวมเสื้อคลุมยาวคอยเฝ้าดูข้าจากหลังห้อง เขากอดอกฟิงโตะอยู่ในซุ้มว้าง

"มันมีเหตุผลอยู่ว่าทำไมที่นี่ถึงได้สูญเสียพวกนักรบไปเรื่อยๆ และไม่ใช่เพราะค่าแรงห่วยๆ หรือ" นางพูดอย่างขมขื่นพร้อมรอยยิ้มเจ็บปวด

ข้าไม่คิดจะถามว่าทำไมนางจึงยังอยู่ที่นี่ ท้องของนางได้ตอบคำถามนั้นแล้ว โอกาสหาเงินสำหรับพวกนักรบในเมืองกอร์มีไม่มากนัก นอกเสียจากจะไปซูดแร่ในเหมือง ซึ่งไม่ใช่ที่ทำงานสำหรับหญิงมีครรภ์แน่ๆ ผู้คนต่างทำสิ่งที่ทำได้เพื่อให้มีชีวิตรอด แม้จะต้องเดินอยู่บนเส้นคันบางๆ ระหว่างความปลอดภัยกับอันตรายก็ตาม

"ขอบคุณนะที่เตือนข้า" ข้ากระซิบพลางคิดถึงเบาะแสที่กลับซึ่งเห็นได้ชัดว่าเซอริมได้รับเมื่อเช้า ในตอนที่แผนของเราได้เริ่มลงมือไปแล้ว ข้านึกสงสัยว่าเลฟวีอาจเป็นผู้ที่แอบส่งข่าวมาให้หรือไม่ นางอาจกลัวเกินกว่าจะยอมให้มือแปดเปื้อนการเข้าไปข้องเกี่ยวกับฟิเออร์ดูอาท์และภารกิจของเรา ที่แม้ว่าจะทำไปด้วยความเห็นใจ แต่ก็ถือเป็นงานเปื้อนเลือดอยู่ดี

เรื่องนี้เข้าใจได้

ไม่มีวิธีไหนจะทำให้ราชาทราซของเราเดือดดาลได้ดีเท่าการสมคบกับศัตรู

ยามจันทร์มาเยือน

ของพระองค์

จอมเวทคนหนึ่งก้าวเข้ามาใกล้ ลีอคลุมสี่ขาทั้งตัวลงตามร่างผอมบาง ผสมสีเข้มรวบไว้เป็นมวยต่ำ เขามองข้าด้วยแวตาท้องยโส และข้าก็ลดสายตาลงไปยังกระดุมเพียงเม็ดเดียวที่กลัดชุดบางเบาของเขาไว้ สัญลักษณ์รูปแท่งสลักที่แกะลงบนกระดุมแผ่นไม้กลม บ่งบอกว่าเขามีความสามารถในการจารึกเวทบนพื้นฐาน

ดูจากการปรายตามองอย่างดูถูกของเขาแบบนั้น ข้าก็นึกว่าจะมีกระดุมสัญลักษณ์สักสองหรือสามเม็ดเสียอีก อาจจะมีพรสวรรค์พิเศษอย่างการผูกเถิดหรือไม่ก็อะไรสักอย่างที่น่าทึ่ง อย่างน้อยที่สุดข้าก็คิดว่ากระดุมของเขาไม่น่าจะทำจากของพื้นๆ ขนาดนี้ ควรจะทำจากเงินหรือไม่ก็ทอง

ข้าอยากให้พูดอย่างนั้นออกไปได้เสียจริง

ข้ากลับทำได้เพียงก้มศีรษะอย่างเรียบร้อยขณะรับแท่งขยายเสียงมา ฝ่ามือชั้นห่อของข้ากำรอบแท่งโลหะกลวงยาวที่ประดับด้วยลายจุดและลายวนกันหอย ซึ่งเรืองแสงออกมาได้เอง

ข้าวัดสายตาไปยังทาริก เรลาเคนอีกครั้ง กัดฟันกรอดเมื่อเหลือบกลับ ไปมองพวกชุมนุมมองสวมเสื้อคลุมยาว แน่ใจว่าข้าไม่อยากพบเขา ความอึดอัดแทรกซึมไปทั่วร่างของข้า

"เจ้าไหวไหม"

ไม่

นกลาร์กกระดาดตัวหนึ่งบินเฉียดเข้ามาใกล้ กตจะงอยปากลงเล็กน้อย หุบปีกแนบลำตัว แล้วร่อนร่วงลงบนดักข้า "ไม่เคยร้องเพลงต่อหน้าผู้คนมากมายขนาดนี้มาก่อนเลย" ข้าพึมพำพลาญชุกกระดาดข้อความลงกระเป๋าก่อน

"ข้าเข้าใจนะ" เลฟริกกล่าวพร้อมรอยยิ้มให้กำลังใจ "ส่วนใหญ่พวกเขาแม้แต่หลงตัวเองจนแทบไม่สังเกตเห็นเราหรอก" นางยกไวโอลินขึ้น วางฐานเครื่องดนตรีไว้ตรงช่วงลำคอ "เจ้ารู้จัก 'ลำนางจันทร์ร่า' ไหม"

ความอบอุ่นทั้งหมดเลื่อนหายจากใบหน้าของข้า เลี้ยวความทรงจำลอยวบเข้ามาในจิตใจ ไร้ซึ่งอารมณ์ ไร้ซึ่งความงาม

มีเพียงความเจ็บปวด

เงาจางๆ ของบางสิ่งที่ข้าแทบคว้าไว้ไม่ทัน ซากของมันจมอยู่ในกันบังอันเย็นเยียบของข้า สถานที่อันว่างเปล่ากว้างไกลในตัวข้า ดุจทุ่งเออร์เกอร์ที่ข้าเคยเดินเพียงลำพัง คราบเลือดของใครบางคนจับตัวเป็นน้ำแข็งอยู่บนเศษผ้าขาดวันที่ห่อหุ้มร่างผอมแห้งของข้า

"รู้จักสิ" ข้าตอบเสียงแหบพร่า "ข้ารู้จักลำนำนั้นดีมาก"

เลขวีลากันชักผ่านขนหางมังกรพู่จันทร์ที่ขึงไวแน่นและเรืองแสงอยู่ในความมืด บรรเลงโน้ตแรกดังกังวาน ลึกยาวราวกับจะจับต้องได้ นางบรรเลงต่อไปอย่างเปี่ยมด้วยอารมณ์ ราวกับเป็นผู้ประพันธ์ลำนำนี้ขึ้นเอง

ราวกับถ้อยคำอันงดงามในตำนานนั้นถูกไถพรวนขึ้นจากเถ่าถ่านแห่งอดีตของนางที่ถูกกลบฝัง

ข้ายกแท่งขยายเสียงขึ้นแนบริมฝีปากที่ปกปิดด้วยผ้าคลุม สูดลมเข้าเต็มปอด ขยับตัวเล็กน้อยไม่ไห้กริชที่ซ่อนไว้ในเล็อร์ดทรงดนตรีโครง ข้าหลับตาแล้วดัดเข้าสู่ลำนำในแบบเดียวกับที่ข้าเคยดัดเข้าสู่ชีวิต แต่คราวนี้มาพร้อมถ้อยคำที่ข้าได้เรียนรู้วิธีที่จะเปล่งออกมา ห่อหุ้มไว้ด้วยความหวาดผวาทที่ข้าเผชิญมานับแต่นั้น

ความหวาดผวาก็แผดเผา

ความหวาดผวาก็กัดกินจิตใจ

ฝูงชนรอบตัวจางหายไปในความว่างเปล่า ข้าซบซานถึงมังกรเขียวดาบสีหมึกผู้โอบยิบในท้องฟ้ากำมะหยี่สีดำ ก่อนจะม้วนตัวลงแล้วลื่นใจในเงามืดในที่ที่ไม่มีใครได้เห็นอีกเลย ข้าซบซานถึงมังกรพู่จันทร์ผู้เปล่งประกายที่ขดตัวอยู่ข้างอสุรีสีซีดำและช่วยส่องสะท้อนร่างนั้น

มอบแสงให้แก่กัน

ยามจันทรมาเยือน

ข้าซบซ่านถึงการโรยแสงของมังกรฟุ้งจันทร์ ถึงการค่อยๆ ถ่ายประกายออกไปทีละเล็กทีละน้อยในทุกวัน แสงของมันหลังรินสู่มังกรเขียวดาบเพิ่มขึ้นเรื่อยไปจนกระทั่งเกล็ดของมันกลายเป็นสีขาว ลำนาคาดิ่งลงสู่ท่วงทำนองท้มลึกและเปี่ยมด้วยพลังทำลายล้างเมื่อซาร์องถึงมังกรฟุ้งจันทร์ที่สูญเสียน่านาจนท้องฟ้าไปที่ละน้อย

เรื่องราวของการร่วรงหล่น

เรื่องราวของมังกรเขียวดาบผู้คลี่ปีกบินออกจากคอนท่ามกลางหมู่ดาวเปี่ยมด้วยแสงและชีวิตที่ได้รับมา โบกยบินสู่โลกเบื้องล่าง ออกตามหาสหายของมัน เรื่องราวของการซัดค้นตามเศษหินสีหมึกที่กระจัดกระจายอยู่บนหิมะ พยายามปะติดปะต่อร่างของสหายกลับคืนมาอีกครั้ง

แต่ก็ล้มเหลว

ข้าลืมนดาขึ้นอย่างแผ่วเบา เริ่มรู้สึกทั่วทุกสายตาในท้องหันท้องมองพวกเราทั้งคู่ ดวงตาเบิกกว้างด้วยความโลภหรือไม่ก็เปี่ยมด้วยอารมณ์ที่เอ่อท้นจนไหลลงมาเป็นน้ำตาอาบแก้มที่แดงแฉะสีสนับ

แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจเข้าไปคือชายสวมเสื้อคลุมผู้นั้น ใบหน้าครึ่งบนของเขา ยังจมอยู่ในเงาของฮู้ด แต่ถึงกระนั้นสายตาของเขาก็พุ่งผ่านอากาศเข้ามาหาและโอบรัดเข้าไว้ราวกับอุ้งมือเหล็กที่กำแน่นจนขาดดินไม่หลุด

ในขณะที่ถ้อยคำยังคงพรูพรูจากริมฝีปาก ข้าเริ่มตระหนกอย่างชัดเจนถึงความอันตรายของชายผู้นี้ซึ่งดับแสงคนอื่นๆ ในห้องจนหมดสิ้นทั้งด้วยขนาดร่างกายและตัวตนของเขา เขายืนอย่างมั่นใจสบายอารมณ์ด้วยท่วงท่าของคนที่ไม่มีการแตะต้องได้

ความจริงที่ทำให้ตาสว่างผุดขึ้นราวกับฟาดเข้าที่ขมับข้าอย่างจัง ข้ากวาดตาไปยังทาริกที่อยู่ในซุ้ม เขากำลังข้าด้วยคามหิวกระหายอันน่าประหลาด ข้ารู้ทันทีว่าเมื่อข้าออกจากที่นี่ เขาจะต้องตามมาแน่นอน นั่นคือผลลัพธ์ที่สมบูรณ์แบบ

เว้นเสียแต่ว่า...

ข้ามองกลับไปยังชายสวมเสื้อคลุมอีกครั้ง จ้องเข้าไปในเงามืดที่บดบัง
ตัวตนของเขาไว้

ข้ามาที่นี่เพื่อล่ออสูรร้ายเพียงคนเดียว แต่ดันได้ติดมือมาถึงสองตน



ISW บทที่ 2

Iม่มีอะไรจะทำให้รู้สึกเหมือนกลืนแปร่งลวดขัดลงคอแล้วขย้อนมันกลับออกมาได้ดีไปกว่าการร้องเพลงต่อเนื่องเจ็ดชั่วโมงโดยไม่พักอีกแล้ว

ข้าตั้งโซ่คดน้ำตรงส้วมแล้วกระแอม พยายามคลายแรงกดในกล่องเสียง ข้าปิดประตูห้องน้ำ เดินไปยังอ่างล้างหน้าอ่างหนึ่ง ซิลอมสบู่ลงบนมือขณะจ้องเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก ดวงตาสีฟ้าอ่อนจ้องมองกลับมา ครึ่งล่างของใบหน้าข้ายังถูกปิดด้วยผ้าคลุมหน้าเนื้อหนาสีแดง สีนั่นติดกับผิวหนังซีดของข้าอย่างเด่นชัด ผ้าคลุมหน้าปกปิดผมยาวสีดำสนิทของข้าไว้ครึ่งหนึ่งในแนวเฉียงที่ดึงดูดสายตา

"เจ้าร้องเพลงได้อย่างกับเหล่าเทพนะ"

ข้าหันไปมองหญิงสาวข้างตัว นางกำลังเช็ดมือพลางจ้องเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก เชิดคางขึ้นเล็กน้อยพลางสะบัดศีรษะซ้ายขวา สำนวญใบหน้าที่แต่งไว้อย่างไร้ที่ติ

"ขอบคุณ" ข้าคิดอย่างนั้นนะ

นางอาจเหินบั้นแมมก็ได้ เอาแนกับคนพวกนี้ไม่ได้หรอก

นางมองใบหูที่ถูกขริบของข้า "เสียเปล่าจริงๆ ที่เป็นแค่นัลล์" นางพึมพำเหมือนข้าไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น

ชัดแล้วว่าเหินบั้นแมม

"ถ้าข้ามีช่วงเสียงแบบเจ้าก็คงทำให้อิกนอสกินอาหารจากมือข้าได้เลยทีเดียว"

ข้ากัดลิ้นแน่นเสียจนเลือดซึม สายตาเลื้อยไปเห็นลูกบัตสีแดงห้อยอยู่ที่หูของนางก่อนจะค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อม "ใช่แล้ว เสียเปล่าจริงๆ สำหรับคนที่เหล่าเทพเห็นว่าไม่คู่ควรกับบทเพลงของพวกท่าน"

นางส่งเสียงรับในลำคอ มองเงาตัวเองในกระจกอีกครั้งขณะเก็บผมปอยหนึ่งให้เข้าที่ ท่าทางพอใจที่ข้าพยักหน้าน้อมรับชาติกำเนิดอันสูงส่งของนาง ทันทีที่ประตูปิดลงเบื้องหลังนาง ข้ากลอกตาแล้วเช็ดมือให้แห้ง

คงมีวิญจักรออโรราสักรอบหนึ่งที่ข้าต้องกัดลิ้นตัวเองจนปลายลิ้นขาด ข้ามันใจเลย การที่ลิ้นยังอยู่ได้จนถึงตอนนี้ถือเป็นปาฏิหาริย์ที่สุด

เมื่อก้าวออกจากห้องน้ำ ข้าก็เห็นชายคนหนึ่งยืนพิงผนังทางเดินอยู่ข้างหน้า ขวางทางออกทางเดียวที่มี ถ้าไม่นับหน้าต่างในห้องน้ำที่ข้าเพิ่งออกมา

ข้าชะงักอยู่ตรงธรณีประตู มือยังจับบานประตูเปิดแง้มไว้ หัวใจแทบหยุดเต้นจาก...แผนการที่คืบหน้าอย่างไม่คาดคิดนี้

ข้านึกว่าการหลอกล่อเขาจะใช้เวลานานกว่านี้เสียอีก อย่างน้อยที่สุด ข้าก็คิดว่าจะได้ปลดทุกข้อสงสัยสงบสุขก่อนเกมจะเริ่ม

ทาริก เราเลาเคนจ้องมองแก้วในมือ เขย่าของเหลวสีอำพันที่อยู่ในนั้นจนควันบางๆ ลอยขึ้น ปอยผมสีแดงปรกดวงตา ข้างศีรษะทั้งสองด้านไถ่ผมเป็นลวดลายเปลวเพลิงสีส้ม ล้อมลูกบัตธาตุสีแดงที่ห้อยลงจากดิงหุรวากับหยดเลือด

"เสียงของเจ้าดังดูดเหลือเกิน" เขากล่าวเสียงต่ำพราว สายต่ายังจ้องติดอยู่กับเครื่องดื่ม "และสีเสื้อผ้าของเจ้า..." เขาเอียงศีรษะเล็กน้อย เปลวไฟสะท้อน

ยามจันทรมาเยือน

อยู่ในดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่เหมือนจะเผาเข้าได้จากกระยะไกล "ช่างไม่เหมือนใคร"

ข้าค่อย ๆ ปิดประตูตามหลัง ชั่งตัวเองไว้ตรงทางเดินกับชายคนนี้ ความคิด
หมุนวนไม่หยุด ข้าถึงความสนใจเขาได้แล้ว ที่นี้ก็ต้องล่อเขาออกไปจากที่นี่ให้ได้

ข้าก็มึนชะอย่างชอบคุณ ขยับตัวเพื่อเดินผ่านไป แล้วก็ชะงักเมื่อเขาหันตัว
ออกจากผนังและหันมาเผชิญหน้า

ขวางประตูทางออกไว้แน่นหนายิ่งกว่าเดิม

"อยู่ก่อน" ทาริกพึมพำ พลายยกแก้วขึ้นจดริมฝีปาก เขากลืนเครื่องดื่ม
แล้วใช้เสียงหวานเลียนพูดต่อ "ดื่ม กับข้าหน่อยสิ"

ท้องไส้ข้าเกร็งเขม็งไปหมด

ปากของเขาจะพูดเรื่องดื่ม แต่สายตานั่นกลับสอแววทะโลมชนิดที่พร้อม
จะทิ้งข้าออกเป็นชิ้น ๆ จนไม่เหลือซากให้แรงกา

ไอ้เศษสวะเอ๊ย

"ด้วยเสียงแบบนั้น..." เขาพูดต่อ สายตาไล่ลงบนร่างข้าเหมือนแปร่ง
ทาน้ำมันจนข้าชนลูก "ข้ามันใจว่าริมฝีปากของเจ้าต้องยอดเยี่ยมเป็นบ้า"

ก้อนโทสะเย็นเยียบก่อตัวขึ้นกลางอกข้า เต้นด้วยจังหวะชีพจรอันรุนแรง
ของมันเอง กระหายจะลงมือให้ทุกอย่างจบลงตรงนี้

เดี๋ยวนี้เลย

ปล่อยไปก็บ้าแล้ว เขาถอนเสียงขนาดนี้

ข้าเหลือบตามองประตูทางออกที่เปิดอยู่ มองกลอนประตูที่อยู่ตรงนั้น แค
ก้าวยาว ๆ สามก้าวก็ถึง เพียงแค่ข้าหลุดจากเขาไปให้ได้แล้วลงกลอนเข้าที่ ก็มั่นใจ
ว่าจะไม่มีใครเข้ามาขัดการพบปะอันไม่คาดคิดนี้ได้จนกว่าจะจัดการเสร็จสิ้น

"ขอภัยด้วยนะท่าน แต่ว่าข้าต้องเดินกลับบ้านไกลมาก ถ้าข้าจะพักผ่อน
ก่อนออโรราขึ้นก็ต้องออกเดินทางตอนนี้นี่เลย"

ข้าขยับตัว มุ่งไปตรงช่องว่างเล็ก ๆ ทางขวามือของเขา...

มือเขาตบผนังอย่างแรงจนเปลวไฟบนเชิงเทียนสั่นไหว เท้าข้าหยุดกึกทันที

"ข้าบอกว่าให้อยู่" เขาขบกรามพูด ดวงตาแข็งกร้าวราวกับหินเหล็กไฟ จนบางอย่างในตัวข้าบอกว่าต้องหยุด

ฟัง

ข้าซึ่งน้ำหนักความเป็นไปได้ที่จะล็อกประตูบานนั้นไว้ เสี่ยงนะใช่ แต่ถ้าพูดกันตรงๆ ข้าสวมผ้าคลุมหน้ามาก็เพื่อเหตุผลนี้โดยเฉพาะ เพื่อเกิดเรื่องจนข้าต้องหนีออกทางหน้าต่างหลังร้านพร้อมชิ้นส่วนร่างกายที่ตัดแล้วซ่อนไว้ในกระเป๋าทิ้งไว้เพื่อที่จะได้ไม่มีใครมาดักจับข้าที่หลังหากเดินสวนกันบนบันไดแล้วจำหน้าข้าได้ แล้วโยนข้าเข้าเป็นผู้ต้องสงสัยในข้อหายัดตัวทริก เรลาเคนที่ไร้มือและไร้ชีพจรไว้ในห้องน้ำ

ช่างมันเถอะ

สมาธิของข้าแน่น ร่างกายเตรียมพร้อมโจมตี ปลายนิ้วชาไปด้วยความคาดหวังขณะที่ข้ายื่นมือไปหากริซที่ซ่อนอยู่ในช่องลับของเสื้อรัดทรงซึ่งตัดเย็บไว้โดยเฉพาะ

ประตูด้านหลังทริกเปิดออก และข้าสบตากับเธอในลำคอ เราทั้งคู่มองข้ามหัวไหล่ของข้าไปเห็นชายร่างใหญ่สวมเสื้อคลุมยาวยืนอยู่ คนเดียวกับที่มองข้าร้องเพลงขับกล่อมจากด้านหลังห้อง สีหน้านิ่งเฉยราวกับรูปปั้นหิน

โถงทางเดินนี้พลันเหมือนเส้นเลือดใหญ่ที่บวมเป่ง เต็มไปด้วยเลือดร้อนจัดที่สูบฉีดแรงเกินไป เหมือนมีพายุเพลิงอัดแน่นอยู่ระหว่างผนังที่บีบเข้าหากัน ดูกกลืนออกซิเจนทั้งหมดไปจนแทบไม่เหลือให้ข้าหายใจ

ความอึดอัดขัดใจและความโกรธม้วนชนกันนอก ข้าละมือจากท่อนบนของเสื้อรัดทรงแล้วสอดเข้าไปในรอยจีบกระโปรง ที่ซึ่งข้าแอบกำฝ่าไว้แน่นจนข้อนิ้วซีดขาวได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

เขาช่างเลือกเวลามาเข้าห้องน้ำได้เหมาะเจาะเสียเหลือเกิน แต่ก็ยังถือว่าไม่โชคดีเท่าไรสำหรับเขา ถ้าเขาเผลอมาซ้ำอีกแค่หนึ่งครั้ง คงได้เจอกับเหตุการณ์ที่ทำให้เขาไม่มีโอกาสได้เดินกลับไปอีกเลย

ยามจันทรมาเยือน

ทาริกกระแอมเบาๆ ยกมือที่แสนโชคดียกเขาออกจากผนัง แล้วขยับตัวออกไปด้านข้าง เปิดทางให้ข้าเดินผ่าน จริงๆ เขาควรจะใช้มือข้างนั้นจับมือขอบคุณชายสวมเสื้อคลุมเสียหน่อย เพราะนั่นคือคนที่เพิ่งช่วยชีวิตเขาเอาไว้

อย่างน้อยก็ในตอนนี้

"ท่านหญิง" ทาริกขบกรามพูด ปั่นยิ้มอย่างอลังการ "ขอจงได้รับพรแห่งนิทราจากเทพผู้สร้าง"

ข้าต้องผินใจอย่างหนักไม่ให้เลิกคิ้วสูงขึ้นไปจนถึงโหมม ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าข้าที่สัมผัสได้ถึงพลังรุนแรงที่แผ่ออกมาจากชายลึกลับผู้นี้

ขอให้เขาเอาพลังแบบนั้นไปปล่อยที่อื่นเถอะ

"ขอบคุณ" ข้าพึมพำ มือข้างที่อยากจ้วงแทงกระดูกเล็กน้อยขณะขยับตัวแทรกผ่านทาริกแล้วมุ่งหน้าไปยังทางออก เหลือบตามองชายสวมชุดที่ยืนเปิดประตูไว้กว้าง แต่ความสนใจของเขาไม่ได้อยู่ที่ข้าเลย

มันอยู่ที่ทาริก

แปลกจริง

ข้าถอนใจพลางเดินแทรกไปตามฝูงชนที่เริ่มบางตา เดินผ่านผู้คนที่ยืนเพ่งกันอยู่ตามมุมมืดหรือทอดกายอยู่บนโต๊ะ คนอื่นๆ นั่งกองกันอยู่บนม้านั่งต่างๆ อย่างหมดสภาพ แต่ยังถือแก้วไว้ในมือที่แทบไม่มีแรงกำ บางคนยังมีสติพอจะเห็นข้าเดินผ่าน พอจะเปล่งเสียงร้องขอให้ข้าร้องเพลงอีกครั้ง

ร้องเพลงหน่อย

ร้องสิ

พวกเขาไม่รู้เลยว่านั่นละคือสิ่งที่ข้าตั้งใจจะทำ

ในอกข้าอัดแน่นไปด้วยความรุนแรงที่แทบเก็บไว้ไม่อยู่และพร้อมจะระเบิดออกมา ข้าพุ่งตรงไปยังทางออก มันใจว่าทาริกจะตามมาติดๆ ด้วยความปรารถนาที่ยังไม่อาจดับลงได้ ข้าน่าจะเหลือเวลาอีกแค่ไม่กี่นาทีระหว่างที่ชายสวมชุดข้าไปทำธุระในห้องน้ำ เวลานั้นน้อยนิดที่จะล่อทาริกออกจากที่นี่ ก่อนที่แขกไม่ได้

รับเชิญจะกลับมาทำให้ข้าต้องเสียเวลาอีก

ตารางเวลาของข้าที่ว่าแน่นอนอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างแน่นอนจนแทบหายใจไม่ออก

"เคโมรี เดียวก่อน!"

ข้าใช้เวลาอีกสองก้าวเต็ม ๆ กว่าจจะรู้ว่าเสียงนั้นเรียกชื่อข้า

เวอร์ละ

ข้าหยุดชะงัก สบตเบา ๆ ในลำคอก่อนจะเหลียวมองข้ามไหล่ไป

เลฟวีกำลังเก็บเครื่องดนตรีใส่กล่องที่นางทางทั้งไว้บนเก้าอี้ของเรา ผมของนางทัดไว้หลังใบหูข้างหนึ่งขณะมองข้า รอยคล้ำใต้ตาชัดเจนนั้นเป็นหลักฐานว่าเรานั่งแสดงด้วยกันมานานแค่ไหนโดยไม่หยุดพักหรือจิบเครื่องดื่มใดๆ

"นี่" นางโบกถุงเล็กๆ ไปมาในอากาศ "ค่าตอบแทนของเรา"

อ้อ

เลฟวีก้าวลงจากเวทีแล้วเดินเข้ามาใกล้ข้า "ข้าว่าพวกจอมเวทรุ่นเจ้าถิ่นคงหักส่วนแบ่งไปบ้าง" นางพูดพลางกลอกตาแล้วยื่นถุงเงินมาให้ "แต่ก็น่าจะพอสำหรับอาหารดีๆ สักสองสามมื้อ"

สายตาข้ากวาดมองไปมาระหว่างใบหูของนางที่ถูกขริบ หน้าท้องกลมๆ ที่เริ่มมองเห็นได้ชัดเจน และฝูงชนที่เริ่มบางตาลงแล้ว จากนั้นข้าก็เอื้อมไปกุมมือของนางไว้ กระชับมือเข้าเพื่อให้นางจับถุงเงินแน่นกว่าเดิม "เก็บไว้เถอะ และขอบคุณนะที่แสดงด้วยกัน สำหรับข้ามันมีค่ามาก"

คิ้วของนางขมวดเข้าหากันจนหว่างคิ้วเป็นรอย

ข้าหมุนตัว ก้าวเข้าใกล้บันไดไปได้อีกสามก้าวเมื่อเสียงของนางไล่หลังมา "ให้ข้าเดินไปส่งเจ้ากลับบ้านเถอะ!"

หัวใจข้าหล่นวูบลงไปกองในท้อง

"คู่ผูกพันระของข้าจะมารอรับข้ากลับอยู่ทางด้านหน้า" นางพูดต่อ "เขาเป็นคนใจดี ขยัน และไม่เคยทำร้ายใครเลย เขาช่วยพาเจ้าไปส่งได้ด้วยนะ"

ข้าเหลียวมองข้ามไหล่กลับไปเห็นแววเป็นห่วงเป็นใยอย่างลึกซึ้งในดวงตา

ยามจันทร์มาเยือน

สี่เขียวสวยของนาง "ขอบใจนะ แต่ข้าไม่เป็นไรหรอก บ้านข้าอยู่ใกล้เสียจนกว่าเจ้าจะปิดกล่องเก็บเครื่องดนตรีเสร็จข้าก็กลับไปแล้ว"

โกหกทั้งเพ

บ้านข้าอยู่สุดอีกฝั่งหนึ่งของย่านดิดซ์ ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ ถ้าข้าไปถึงบ้านก่อนออโรราขึ้นก็ถือว่าโชคดีแล้ว เพราะข้าไม่คิดจะเดินทางไปทางนั้นหลังจากที่นี้ได้เสียที

ข้าเข้าใกล้ประตูทางออกไปได้อีกสองก้าวก่อนที่มือของเลฟวีจะคว้าแขนข้าหยุดข้าไว้ได้แม้ว่าเส้นประสาทของข้าจะพุ่งทะยานไปข้างหน้าด้วยความเร็วเต็มพิกัด

เลฟวีแทรกตัวเข้ามาขวางข้าไว้

ใบหน้านางซีดเผือดขณะเหลือบมองไปตามบริเวณที่มีดสลับรอบข้าง ก่อนจะโน้มตัวเข้ามาใกล้ "ข้าเห็นสายตาที่ทาริคมองเจ้า เคโมรี ข้ากลัวว่าเจ้าจะไม่ปลอดภัย ยามราตรีไม่เป็นมิตรกับคนอย่างพวกเราเลย *ไดโพรด* ให้เราพาเจ้ากลับบ้านเถอะ..."

ความแน่นในน้ำเสียงของนางเจือจางความหงุดหงิดที่อัดแน่นในอกข้าลงไป

ข้าเริ่มผูกพันกับนางแล้ว

ข้าเกลียดนักเวลาที่เริ่มผูกพันกับใคร

ข้ากวาดตามองไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง จากนั้นก็เอื้อมมือไปที่กระเป๋าด้านซ้ายของชุด ใช้เล็บสะกิดตะเข็บนิรภัยให้ขาด แล้วล้วงเข้าไปในช่องลับที่ซ่อนอยู่ หยิบลูกแก้วเล็กๆ ออกมา ลูกแก้วนั้นใสเกือบทั้งลูก เว้นแต่ด้านในซึ่งมีภาพนกเอลดิงในตำนานที่กำลังฟื้นคืนชีพด้วยการฟักตัวออกจากเปลวไฟฝังอยู่

"เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้าหรอก" ข้ากระซิบเบาๆ พลังกุ่มมือนางไว้

นางขมวดคิ้วก่อนจะหลุบตาลง ข้าคลายมือออกเล็กน้อยให้นางได้เห็นของล้ำค่าที่กดแนบฝ่ามือเราทั้งคู่ ดวงตานางเบิกกว้างเมื่อตระหนักได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร

"อ...อ" นางเอ๋อ ถ้อยคำขาดห้วงร่วงหล่นออกจากปากที่ละเล็กทีละน้อย เหมือนบางอย่างในตัวนางเพ่งพรางทลายลง "ท...ทาริกหรือ"

ข้าพยกหน้าแล้วเก็บลูกแก้วกลับเข้ากระเป่า ไม่อยากให้นางถูกจับได้ พร้อมกับของชิ้นนี้

นางสูดหายใจเข้าเต็มปอด แต่ไม่อาจเปลี่ยนมันให้กลายเป็นคำพูดได้ สุดท้ายก็ผ่นลมหายใจที่สั้นร่วออกมา สายตานางหลุบต่ำลงมาหยุดที่มือตัวเอง ซึ่งตอนนี้กุมหน้าท้องขุนเอาไว่ ภาพนั้นทำให้ข้ารู้สึกแปลกประหลาด ข้ารู้สึกราวกับอกจะระเบิดออก และไม่ใช่ว่าในทางที่ดีเลยสักนิด

ข้าต้องออกไปจากที่นี่

"รักษาดูด้วย" ข้ากระซิบ กำลังจะหมุนตัวจากไปในตอนที่เลพวิคว้าแขนข้าไว้ ดวงตาของนางพรำมัวด้วยอารมณ์ที่ไม่อาจขจัดไปได้ นางยื่นแผ่นกระดาดที่พับไว้มาให้ข้า

"นี่อะไร"

"เอ่อ...ข้อมูลของข้านะ เผื่อว่าเจ้าอยากแสดงด้วยกันอีก" นางกระซิบตอบ ด้วยเสียงแหบพร่าขณะพยายามคลี่ยิ้ม แต่กลับดูเศร้ามากกว่าจะยินดี ราวกับนางรู้ดีอยู่แล้วว่าข้าคงไม่ติดต่อกลับไป

ว่าเราจะไม่มีวันได้เจอกันอีกแล้ว

ข้ารับกระดาดมาอยู่ดี ก็มิศรัยเล็กละเอียดเป็นการขอบคุณ ก่อนจะเหลือบเห็นทาริกเดินออกมาจากห้องน้ำ แล้วสบตาข้าเข้า

ติดกับแล้ว

ข้าหมุนตัวมุ่งไปยังบันได แล้วเร่งฝีเท้าออกจากฮังกรีสอลล์

ถ้าเป็นอีกชีวิตหนึ่ง ข้าอาจจะเป็นเพื่อนกับเลพวิได้ แต่...

มีคำว่า "แต่" มากมายเต็มไปหมด

ข้าหนีย้อนไปถึง*ใครอีกคนที่*ครั้งหนึ่งเคยรู้จัก *ใครอีกคนที่*เคยยิ้มง่ายและมองข้าด้วยแววตาอบอุ่น หญิงผู้หนึ่งซึ่งตอนนี้กลายเป็นเพียงความทรงจำ

ยามจันทรมาเยือน

พราเลือนในม่านหมอกที่ไม่ได้บีบหัวใจหรือทูปซีโครงของซ้ำอีกแล้ว ทุกอย่าง
เปลี่ยนไปนับจากวันที่ข้าผูกทุกชิ้นส่วนที่ทั้งหนักหนาและเจ็บปวดเหล่านั้นไว้กับ
ก้อนหินใหญ่ แล้วปล่อยให้มันจมดิ่งสู่ก้นบึ้งของทะเลสาบอันเย็นเยียบภายในใจ

ความสัมพันธ์ฉันมิตรเป็นสิ่งที่ข้าพยายามหลีกเลี่ยงอย่างยิ่ง และ*ส่วนใหญ่*
ก็ทำสำเร็จ ยิ่งเราใส่ใจมากเท่าไร ทุกสิ่งก็ดูจะยิ่งเปราะบางมากขึ้นเท่านั้น

มันง่ายกว่ามากถ้าเราแค่...

ไม่ใส่ใจ



ISW บทที่ 3

หิมะโปรยปรายไปทั่วและยังตกต่อเนื่อง เกล็ดหิมะหนาเกาะตามขนตา
ประดับขนนกของข้าและปกคลุมทางเท้า ส่งเสียงสวบสวบอยู่ใต้
รองเท้าบูตขณะที่ข้าเหยียบย่างไปสู่ย่านดิดซ์อันเงียบเหงาซึ่งแทบไม่มีสิ่งมีชีวิต
ปรากฏให้เห็นในยามดึกสงัดเช่นนี้

กำแพงหินมหึมาตั้งตระหง่านขนานสองฟากทางเดิน ทอดขนานจาก
ทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตกไกลสุดสายตา เหมือนชั้นหนังสือสูงเสียดฟ้า
ทางเดินตรงกลางกว้างพอให้รถลากหลายคันแล่นเคียงกันได้โดยไม่เบียดเสียด

กำแพงนี้โอบรอบหน้าท้องกลมโตของโลกราวกับเข็มขัดเส้นยักษ์ จะมี
รอยแยกให้ผ่านได้บ้างก็เฉพาะจุดที่มีผู้คนหนาแน่นอย่างเช่นในเมืองกอร์แห่งนี้
รอยแยกนี้ลึกพอที่จะทำให้ผู้อยู่อาศัยรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในร่องลึกที่ปลอดภัย
หลบพ้นจากภัยคุกคามโดยตรงของเหล่าสัตว์นักล่า

ถึงแม้จะไม่จริงเลยก็ตาม

เหล่าสัตว์นักล่าแฝงอยู่ในย่านดิดซ์ที่ดูเหมือนจะปลอดภัยนี้เช่นกัน อาจจะ

ยามจันทรมาเยือน

มีมากกว่าข้างบนด้วยซ้ำ พวกมันเพียงแค่พรางตัวเก่งเท่านั้นเอง

ผีเสื้อโชมอทสีเงินตัวหนึ่งแยกตัวออกจากฝูงที่บินวนอยู่เหนือศีรษะ กระพือปีกเฉียดข้างน้อกนุ่มฟูของมันโปรยผงเรืองแสงลงมาใส่

ซ้าย

ข้าชอบยามราตรีเช่นนี้ ยามที่รู้สึกเหมือนมีเพียงข้า ผีเสื้อโชมอท และ เหล่าเมฆสีลูกกวาด แม้ว่าอันที่จริงจะไม่ได้มีแค่นี้ก็ตาม

แม้ว่าข้าจะมีสุรร้ายไล่ตามอยู่

แม้ว่าทาริกจะก้าวตามจังหวะของข้าอย่างไม่ผิดเพี้ยน เหยียบย่างได้เบาพอที่จะลื่นไปกับเสียงหิมะตก แต่ข้าก็ยังสัมผัสถึงการปรากฏตัวของเขาได้ เหมือนเงาดำหิมาที่จ้องจะกลืนกินข้า

ข้าควรจะรู้สึกกลัว กระวนกระวาย หรือไมก็เศร้าสลดกับสิ่งที่ข้ากำลังจะทำ

การเอาชีวิตรอดช่างน่าขันเสียจริง สำหรับบางคนมันคือเสียงกระซิบ สำหรับบางคนคือเสียงกรีดร้อง สำหรับข้าคือโครงกระดูกที่แผดเผาด้วยเปลวไฟแห่งความเดือดดาลซึ่งพุงให้ข้ายืนอยู่ได้ ผลักข้าให้เดินหน้าต่อไป

ในอกข้าแทบไม่เหลืออะไรที่เปื่อยขึ้นและอ่อนนุ่มอีกแล้ว ทุกอย่างแข็งกระด้างและโหดเหี้ยม ไม่สะทกสะท้านต่อสิ่งที่เรียกว่าการใส่ใจคนอย่าง ทาริก เราเคย เอาเข้าจริงต่อให้เขาเป็นแค่กองอินบนทางเดิน ข้าก็ยังอุตสาหะเดินไปเหยียบย่ำอยู่ดี

บางทีนั้นอาจทำให้ข้าเป็นสุรร้ายเหมือนกัน

ข้าไม่ได้วิเคราะห์ความคิดนี้ต่อไป เพียงบัดมันทั้งขณะก้าวขึ้นบันไดด้านใน กำแพงฝั่งใต้ ไต่คดเคี้ยวสูงขึ้นไปที่ละชั้น ผ่านประตูที่ปิดเงียบในยามราตรี ข้าเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งกำแพงไม่ใช่สิ่งอื่นใดอีกนอกจากกำแพง ไม่มีบ้านเรือนที่เจาะฝังอยู่ในแนวกำแพงอีกต่อไปแล้ว

ผู้คนไม่ชอบอยู่สูงจนเกือบแตะเมฆแบบนี้ อากาศในที่สูงขนาดนี้ทำให้รู้สึก

เหมือน...เป็นของที่หิบบิ๊มมา เหมือนมันไม่ใช่ของพวกเรา

เหมือนอากาศนี้เป็นของพวกมังกร

ข้าเสียวสันหลังวาบขณะหันไปทางใต้ เดินเข้าสู่โงมค์ลมยาวเหยียดที่
เปิดสู่ทิวทัศน์นอกกำแพง เต็มไปด้วยเมฆหนาที่บดบังอยู่ใกล้มากเสียจนข้าแทบ
จะเอื้อมมือไปตักปุยนุ่นๆ จากส่วนท้องของผืนฟ้านั้นได้

เมื่อเหลืออีกแค่ไม่กี่ก้าวยาวๆ ก็จะร่วงดิ่งลงสู่เบื้องล่างจนถึงแก๊ชีวิต ข้า
ก็ล้วงกระเป๋าล้อดแหวนเหล็กออกจากนี้้อย่างระมัดระวัง เปิดรับสรรพเสียง
จากบทเพลงที่เถาโถมเข้ามาพร้อมกับจะบดสมองข้าให้ละเป็นโคลน

นี่มัน...นรกชัดๆ

เส้นเอ็นที่ต้นคอข้าตึงเซม็ง หลอดเลือดตรงขมับเต้นตุบๆ แรงเกินควร
ทั้งจากเลือดที่สูบฉีดเร็วเกินไปและจากบทเพลงที่โหมกระหน่ำ

ข้าปรับความคิดไปแต่ละคลื่นความถี่สูงสุด เหมือนกำลังชิงบ่วงดักเสียงให้ดัง
ที่สุด ก่อนจะอุดปากมันด้วยตะแกรงถี่ๆ ตัดเสียงอื่นออกให้เหลือเพียงเสียงโคลด
ผู้เดียว ท่วงทำนองบ้าคลั่งของนางที่แผดลั่นสุดเสียงจากปอดพองฟู เทพีแห่ง
สายลมก่อกระแสนมุนที่กู่ก้องจนผ้าคลุมหน้าของข้าสะบัดวูบ ข้าส่ายยิ้ม
มุมปากซึ่งค่อยๆ แผ่ไปทั่วใบหน้า

นางอยากเล่น

ข้าก็เหมือนกัน

ชนที่ต้นคอข้าลุกชัน เสียงฝีเท้าของทาริกใกล้เข้ามา...

ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

มาสิ ไอ้เศษสวะ เริ่มได้แล้ว...

เขาใช้มือตะครุบท้ายทอยข้าแล้วผลักข้าเข้าหากำแพงจนหน้ากระแทก
โคม่าน้ำหนักตัวเพื่อตรึงข้าไว้กับที่

ผิวข้าชนลูกชู้จากน้ำหนักตัวของเขา จากพละกำลังที่ไม่เผื่อช่องให้ใคร
ขัดชินของชายผู้มุ่งจะคว้าทุกสิ่งที่ต้องการ

ยามจับกรามาเยือน

ข้าแสวงครวญครางแผ่วเบา ขยับตัวเพียงเล็กน้อยอย่างลึนหัวง

"ซู ชู ชู" เขากะชิบเสียงพร่าข้างหูข้า จนเลือดในตัวข้าหนืดไปหมด
"แม่นัลล์ตัวน้อย เป็นเด็กดีนะ"

ความเดือดดาลระเบิดอยู่ใต้ซี่โครงขณะที่ข้าครุ่นคิดว่ามีใครคนอื่นอีก
มากมายเพียงใดที่เขาเคยทำเช่นนี้ มีกี่คนที่โดนความละโมภของเขากลิ่นหายไป
เหมือนเป็นแค่ของว่างชิ้นเล็กๆ

ไม่มีอีกต่อไปแล้ว

ข้ายกเท้าที่สวมรองเท้าบูตขึ้น กดฝ่าครอบเหล็กที่ครอบพันกรามซี่ใน
เอาไว้ เมื่อเสียงคลิกดังขึ้นครั้งหนึ่ง หมุดเหล็กก็พุ่งออกจากสันรองเท้า "กลี ที่
อาร์โน เวียร์" ข้ากระชิบขับขานออกมา ถ้อยคำที่อัดแน่นจนเจ็บปวดอยู่ในปาก
พรั่งพรูออกไปในที่สุด ข้ายุยงให้โคลตดูตเอาแทบทุกกระแสมหาใจออกจาก
ปอดของทาริก

นางหัวเราะคิกคัก

ทาริกพยายามสูดอากาศเข้าสู่อวัยวะภายในที่ถูกบีบอัดเข้าหากัน แล้วข้า
ก็ยกเท้ากระแทบหมุดเหล็กลงไปในรองเท้าของเขา ข้ากดฝ่าครอบพันอีกครั้ง
ปล่อยหมุดพุ่งลึกเข้าไปประหว่างกระดูกและเส้นเอ็นของเขา ลึกเสียจนทางเดียวที่
จะเอาออกได้คือเขาต้องตัดข้อเท้าตัวเองทิ้ง

กันเอาไว้ก่อน

ข้าไม่คิดว่าโคลตจะยอมคลายมือจากปอดทาริกหรอก แต่ข้าไม่มีทางยอม
ให้ทาริกเรียกอีกนอสมาล่นงานข้าด้วยการร้ายกาจาร้อนแรงไม่กี่คำ เทพแห่ง
เพลิงชอบ*เซม็อบ* และข้ายอมถูกลกหน้ทั้งเป็นดีกว่าให้เขาได้เคี้ยวเล่น

อีกครั้ง

มือของทาริกเริ่มคลายออก เขาเซถอยหลัง ขากะเผลก รองเท้าบูตลากไป
บนหิมะขณะที่ข้าปัดมือเบาๆ ไปตามชุดแล้วยึดตัวตรง "ทาริก เวิร์ดโล เรลาเคน"
ข้าพึมพำ ค่อยๆ ชักกริชเกล็ดมังกรจารีกรุนออกมาจากช่องลับในเสื้อรัดทรง

กรีซเล่มนี้คมพอจะหั่นกระดูกได้เหมือนหั่นเนย

ข้าหันกลับไป เอียงคอไปด้านข้างแล้วสบตาที่เบิกโพลงแดงกำของเขาดตรงๆ
ปลายนิ้วของข้ารู้สึกวูบวาบด้วยความคาดหวัง "เจ้ากำลังได้รับพรแห่งนิทราจาก
เทพผู้สร้างยูรีเปล่า"

ดวงตาเขาเบิกกว้างจนถลน ก่อนจะหรีดงจับจ้องกรีซที่ข้าหมุนเล่นอยู่
ในมือ เขาเสียหลัก ทรวดลงพังกำแพงอีกฝั่ง ปากอ้ากว้างขณะเอามือข่วนลำคอ
ตัวเอง

คงไม่ได้รับสินะ

หน้าอกเขากระตุก มีลมหายใจหลงเหลืออยู่เบาบางแค่พอจะแทรกผ่าน
หลอดลม ไม่เพียงพอจะทำให้ปอดที่แทบไร้อากาศกลับมาพอง แค่เพียงพอจะ
ยื้อไว้ให้เขายังมีสติรับฟังสุนทรพจน์ที่ข้าเตรียมมาอย่างดี

ครั้งหนึ่งข้าเคยเห็นคนหย่อนเบ็ดลงไปได้ทะเลสาบน้ำแข็ง แล้วดึงเอาอีหูล
ด้วยาวลื่นตัวหนึ่งขึ้นมาเหนือน้ำ มันดันพราดอยู่บนหิมะ เกล็ดวาวสะท้อนแสง
สีรุ้ง ปากอ้าพะงาบๆ จนกระทั่งแน่นิ่งไปอย่างน่าขนลุก

เกมนี้ทำให้ข้านึกถึงภาพนั้นเสมอ ต่างกันตรงที่ข้าสงสัยสารอีหูลตัวนั้น

แต่ข้าไม่รู้สักอะไรกับทาริกเลย นอกจากอยากเชือดคอเขาใจแทบขาด
ก่อนที่เขาจะทำลายชีวิตของใครอีก แต่ยังหรอ

เขาต้องทรมานเสียก่อน

ข้าก้าวไปข้างหน้า มองมือสองข้างของเขาสลับไปมา พยายามเลือกว่า
ข้างไหนดี คิดไม่ตกเพราะทั้งสองข้างช่างเหมือนกันเหลือเกิน

"มือมิดเอลดึงคนอื่นสักคนอาจจะพาเจ้าไปตายอย่างนี้มวล" ข้าครุ่นคิด
แล้วเลือกเอามือขวา ข้าจับมันไว้นั่นแล้วกระชาก ใช้กริชฟันข้อมือของทาริกขาด
อย่างรวดเร็วเสียจนมั่นใจว่าเขาไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่ง
ข้าโบกมือข้างที่เพิ่งตัดออกมาให้เขาดู "อาจจะทำแบบนี้หลังจากที่เจ้าตายก็ได้"

แต่โซครายสำหรับทาริก ข้ามีป๋อโทสะพิเศษที่เก็บไว้ใช้กับคนอย่างเขา

ยามจันทรมาเยือน

โดยเฉพาะ

เขาจ้องข้าตาค้าง ชวนคอตัวเองราวกับว่ายังมีมืออยู่ เลือดพุ่งเป็นสายจากปลายแขนที่กลายเป็นตอแดงฉาน ปากอ้ากว้างเสียจนข้าเห็นต่อมทอนซิล

"บางทีข้าน่าจะอธิบายสักหน่อย" ข้าพูดพลางดึงถุงเคลือบซีฟี่ออกจากกระเป๋า ยัดมือข้างใหม่ลงไปแล้วรูดสายปัดให้แน่น "คือแบบนี้ละ ข้าเดินเล่นอยู่ในเมืองใต้ดิน แล้วก็ไปสะดุดกับธุรกิจเล็กๆ ของเจ้าข้า"

คำว่าเล็กนี่ถ่อมตัวไปมาก กิจการของทาริกนั้นใหญ่โตระดับเมือง มีลานประลองขนาดเท่าโรงละครกลางแจ้ง ห้องนอนสำหรับคนที่ไม่อยากพลาดการต่อสู้แม้แต่รอบเดียว และคุุมากมายไว้ซังเด็ก เด็กนั้ลที่เขาลักพาตัวมาจากกำแพง หรือไม่กี่ซื่อมาจากพ่อแม่ผู้สิ้นหวังที่ยากจนเกินกว่าจะเลี้ยงดูได้ ซึ่งเชื่อว่ากำลังซื้อโอกาสในชีวิตให้ลูก

โอกาสที่จะได้ต่อสู้เพื่อไต่ขึ้นสู่จุดสูงสุดของโลกใบนี้

ไม่มีใครในนั้นที่ดูเหมือนขาดสารอาหาร แต่การทำให้จิตใจหวือหวาทุกซัชนั้นมีมากกว่าหนึ่งวิธี

"ข้าพยายามปล่อยพวกเด็กที่เจ้าซังไว้ บางคนนี่ต้องบอกเลยว่าสาหัสขนาดที่ต้องรอให้ผู้เฒ่ายามมาช่วยรักษาร่างเล็กๆ ที่แตกหัก" ข้าโบกถุงหนักอึ้งใส่เขาพลางยกไหล่ "ลองจินตนาการดูสิว่าข้าผิดหวังแค่ไหน ตอนที่รู้ว่าต้องใช้รอยฝ่ามือของเจ้าถึงจะปลดกลอนประตูกุของพวกเขาได้"

ข้าอ่านแวตาดิ้นตระหนกนั่นออกกว่าทาริกไม่มีทางจินตนาการได้ ว่าสมองของเขาคิดถึงแต่ตัวเอง

ข้าวางถุงลงบนพื้น เหนือกองหิมะซึ่งปลิวเข้ามาขณะที่เขาเงอะงะควานหาบางอย่าง ล้วงมือข้างที่ยังเหลืออยู่เข้าไปในกระเป๋าแล้วควมิดออกมา ข้าคว้ามั่นจากมืออ่อนปวกเปียกของเขา เตะปากอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนจะแทงมิดนั้นทะลุต้นขาทาริก

"ตอนนั้นข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าเป็นใคร" ข้าพึมพำ มองดูตัวเขาที่สิ้นสะท้าน

และกระตุกอย่างแรง

สะใจนัก

ใบหน้าทาริกแดงยิ่งกว่าสีเสื้อผ้าที่สวม เส้นเลือดที่ขมับและลำคอปูดโปน ขณะที่ข้ากรีดเลือดคลุ้มสีแดงเลือดออก เผยให้เห็นหน้าอกของเขา แล้วคว้ามืออีกข้างที่ยังพยายามไขว่คว้าข้าไม่หยุด ข้าจับมือนั้นยกขึ้นสูง กดแนบกับผนัง แล้วใช้มีดปักตรึงมันไว้ เพื่อให้ข้าจดจ่อกับสิ่งที่ต้องทำต่อไปได้

ร่างเขากระตุกอีกครั้ง รอยเปียกชื้นไหลลงไปตามขาทางเก่ง

"ตกลงที่สุดเลยละ ทิวาถัดมา คู่ผูกพันธะของเจ้าก็หาทางติดต่อพวกเราจนได้ แน่نونว่าเจ้าก็รู้ว่าเราเป็นใคร พวกเราคือพีเออร์ดูอาท์"

จากเก้าอี้ถ่าน

สีหน้าทาริกดูแตกสลาย

ข้ายกขากระโปรงขึ้นแล้วชักกริชอีกเล่มออกจากด้านในรองเท้า "คู่ผูกพันธะของเจ้าสวยมากเลยนะ สวยสะดุดตา ข้าพนันด้วยสมบัติทั้งห้าว่าเจ้าชื่อนางมาด้วยแน่ๆ หวังว่าลูกบิดสีน้ำตาลที่นางสวมอยู่จะรับประกันได้ว่าลูกหลานของเจ้าจะมีพลังมหาศาลนะ"

ร่างของทาริกยังคงกระตุกเพราะขาดอากาศ หน้าอกซึ่งหอบกระเพื่อม ชุ่มไปด้วยเลือดที่ไหลทะลักจากแขนที่ขาดตามจังหวะการเต้นของหัวใจ ข้าสังเกตได้ว่าตอนนี้ตัวเขาชุ่มไปด้วยสีที่เขาโปรดปรานยิ่งนัก

สีที่เขาใฝ่ฝันนักหนา

ข้าเอียงคอไปด้านข้าง พินิจผืนผ้าใบสีแดงสดตรงหน้า ก่อนจะลากปลายกริชไปบนแผ่นอกของเขา ข้ากดน้ำหนักลงตามแนวเหล็ก แล้วเริ่มสลักรหัสคำแบบหยาบๆ ลงบนผิวเนื้อนั้น

"นางบอกว่าเจ้าทำเรื่องเลวร้ายกับนาง กับคนอื่น ๆ ด้วย" ข้าพูดขณะกรีดกริชลงไป

กรีด

ยามจับกรามาเยือน

กริด

"กับใครก็ตามที่ตกอยู่ในเงื้อมมือสกปรกของเจ้า"

ข.

ไอ้พวกนักข่มขืน

ตัวอักษรนั้นร่าให้เป็นสีโปรดของเขามากยิ่งขึ้นกว่าเดิมเมื่อร่างเขาบิดเกร็ง
อ้าปากกริดร้องโดยไร้เสียง

ความเงิบงันแสนงาม ในช่วงเวลาเช่นนี้ข้าอยากจะจูบโคลดเสียให้ได้

"นางยังบอกอีกว่าถึงเจ้าจะไม่ส่งลูกขายนัลล์ของตัวเองลงแข่งในลานประลอง
สุดหรุที่เมืองไต้ดิน แต่เจ้าก็เรียกอีกนอสมมาแผดเผาเขาอยู่บ่อยๆ เพราะเขา
น่าผิดหวังสำหรับสายเลือดของเจ้า"

ถ้อยคำเหล่านั้นลอดผ่านไรฟันที่ขบแน่นในขณะที่จิตวิญญาณอันเยียบเย็น
ท่วมท้นในตัวข้าเริ่มเคลื่อนไหว

คำรามอยู่ภายใน

ข้ากริดตัวอักษร ท. ต่อด้วย ด.

ไอ้พวกทารุณเด็ก

ข้าอยากจะสลักให้ครบทุกตัวอักษร แต่มีเวลาน้อยเกินไป ดังนั้นข้าจึงเลือก
ปิดบัญชีเขาด้วยตัวอักษรอีกสามตัวแทน

เล-ล-ว

ไอ้สารเลว

สายลมกลายเป็นกระแสลมเฉือนบาด หวีดหวิวไปรอบมุมผนัง เปิด
ผ้าคลุมหน้าของข้าขึ้น

เผยให้เห็นตัวตนของข้าชัดเจน

ข้าไม่สนใจจะปิดบัง อยากรู้เสียจริงๆว่าเขาชอบเสียงของข้าอยู่ไหม
ยังชอบสีเสื้อผ้าของข้าไหม

เขาลำนึกเสียใจบ้างไหมที่ตามข้ามา พยายามลวงเกินข้าตรงกำแพง

หน้าอกของเขากระตุกตามท่วงทำนองน้ำคั่งของเสียงหัวเราะคึกคักจากโคลด เขาแทบจะห้อยต่องแต่งจากมือที่ถูกตรึงกับกำแพงขณะลมหายใจที่เผ่าถนอมแทรกผ่านลำคอออกมาเป็นเสียงหืดเบาๆ

"อีกนอสเริ่มพูดกับลูกสาวของเจ้าแล้ว เจ้ารู้ไหม"

ใบหน้าทาริกบิดเบี้ยว ร่องรอยแห่งความทรมานฝังลึกลงไปขณะที่ร่องเท้าบูตของเขาจิกลงในหิมะชุ่มเลือด

"นางถูกพาออกนอกเมืองพร้อมกับคนในครอบครัวของเจ้าทั้งหมดในราตรีนี้ แต่คู่ผูกพันธนะของเจ้าจะบอกทุกอย่างที่เราจำเป็นต้องรู้เสียก่อน เพื่อทำลายเครือข่ายเน่าหนอนของเจ้าให้สิ้นซากและปลดปล่อยเด็กพวกนั้น"

พาพวกเขาไปยังสถานที่ปลอดภัย ให้พวกเขาได้เรียนรู้ที่จะเป็นเด็กอีกครั้ง

ข้าชัษขานท่วงทำนองรีดเค้นอากาศของโคลด นางหมุนวนรอบตัวข้าด้วยความเร็วรุนแรงจนเส้นผมดำสนิทของข้าปลิวสะบัดขณะที่ใบหน้าของทาริกเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ

แล้วกลายเป็นสีม่วง

"รู้สึกยังงี้บ้างที่ไร้พลังเหมือนนัลล์ ทาริก"

ดวงตาของเขาที่ตอนนี้หลังเลือดยังอุดสำหรับเหลือบมองมายังดิ่งหูชา ดิ่งหูที่ควรจะเจาะด้วยลูกบิดโลหะเพื่อแสดงว่าข้าได้ยึดนบทเพลงอันน้ำคั่งซึ่งเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาของโคลด หากมองในมุมข้า มันมีแต่จะชี้เป้าว่าข้าคือภัยคุกคามต่อเหล่าทหารแห่งดินแดนสลัว

ช่างหวัระบบัดซบ

"รู้สึกยังงี้บ้างที่ต้องทุกข์ทรมานในเงื้อมมือของคนที่เจ้าเคยดูแลจนว่าอยู่ต่ำกว่า" เจ้า"

เขายังตบลำคอของตัวเองอยู่ด้วยแขนที่ละเทาไม่เป็นรูป ปากขยับเป็นถ้อยคำเพียงคำเดียว

ยามจันทร์มาเยือน

เมตตา

เพลิงแค้นที่ราวกับจะควักเอาวัยระงวดในออกไปแผดเผาสันหลังข้า
แลบเลียไปตามซี่โครง กัดกินหัวใจที่ดำมืดและเย็นชาของข้า

ข้านี้กสงสัยว่ามีเด็กกี่คนที่เคยต่อสู้ในลานประลองมรณะของทาริกแล้ว
วิ่งวนขอสิ่งเดียวกันนั้น ลูกชายของเขาเองเคยพูดคำนั้นก็ครั้งขณะเงยหน้ามอง
ชายที่ควรจะโอบอุ้มดูแลเขา

ปกป้องเขา

ข้านี้กสงสัยว่าความหวังในอณูเล็กๆ ของเด็กคนนั้นมอดไหม้ไปแล้วกี่ครั้ง
ก่อนจะขอร้องให้แม่ติดต่อพวกเรา ให้จุดเขาออกจากพันธนาการที่มองไม่เห็น
ของทาริก

หลายครั้งเกินไป

"ครอบครัวเจ้าฝากความคิดถึงมาด้วยนะ" ข้าเย้ยหยัน ก่อนจะกรีดกริช
เชือดคอเขา



ISW บทที่ 4

I ลีอดของทาริกสาตกระเซ็นลงบนหิมะ พวยพุ่งออกมาจากรอยกริดราวกับ น้ำพุสีแดง

ข้าล้วงกระเป่าแล้วสวมแหวนกลับเข้าที่

เสียงดังโหวกเหวกที่เคยกระแทกใส่แก้วหูของข้าถูกตัดดับ เหลือไว้เพียง เสียงหวีดหวิวตามธรรมชาติของโคลดที่เลี้ยวลดไปตามมุมตึก ไร้เสียงหัวเราะ บ้าคลั่งหรือท่วงทำนองบาดลึกของนาง

ข้าเอียงคอไปมาจนกระดูกสัน หมุนหัวไหล่ รู้สึกขอบคุณคุณสมบัติช่วยลดทอนของเหล็กลอยที่ดีที่สุด ข้าพอจะทำได้เป็นไม่ได้ยินโคลดได้ด้วยการตั้งสมาธิ แต่ต้องใช้พลังมาก และการป้องกันของข้าจะหยุดลงเมื่อนอนหลับ โคลด ยอดเยี่ยมก็จริง แต่การที่ต้องสะดุ้งตื่นกลางราตรีเพราะเสียงกริดร้องของนางนั้น ไม่ดีเอาเสียเลย แล้วเสียงนางก็ดังแสบแก้วหู ดังชนิดที่อยากเอานี้ว์มาอุดหูไว้ แต่ข้าไม่กล้าทำแบบนั้นหรอก

ข้าไม่อยากมีปัญหากับนาง

ยามจันทร์มาเยือน

ว่ากันว่ายิ่งได้ยินเสียงบทเพลงแห่งธาตุขัดเท่าไร ความเชื่อมโยงก็ยิ่งแน่นแฟ้น ยิ่งดังพลั่งจากการเรียนและพูดภาษาของเหล่าเทพได้มากขึ้นไปอีก ถือเป็นพรและคำสาปในเวลาเดียวกันเมื่อกล่าวถึงเทพีแห่งสายลมผู้บ้าคลั่ง เพราะเสียงกรีดร้องของนางแหลมพองจะกรีดผิวหนังเป็นแผลได้ ไม่มีอะไรแย้ไปกว่าความรู้สึกที่ว่าสมองของตัวเองกำลังถูกล้างจนและ

ข้าจัดผ้าคลุมหน้าให้เข้าที่เพื่อปิดครึ่งล่างของใบหน้าไว้ขณะเดินไปยังทางเข้าอุโมงค์ลมแล้วชะเง้องหน้ามองออกไปซ้ายที่ขวาที่ ตรวจตราทางแคบ ๆ ที่เขาจะเป็นร่องบกกำแพง ดูให้แน่ใจว่าพวกซุ่มมองที่สวมเสื้อคลุมยังไม่โผล่มาเล่นเกมรับใบมีดเข้าซีโครง

เมื่อไม่เห็นทั้งเขาและใครอื่น ข้าจึงก้าวไปข้างหน้ามากกว่าเดิม เหลือบมองลงไปยังย่านดิดซ์เบื้องล่าง เกล็ดหิมะหมุนวนรอบฝูงผีเสื้อโซรมอทเรืองแสง แต่ข้าไม่เห็นสิ่งอื่นเคลื่อนไหว ไม่เห็นใครอยู่ตรงบันไดชั้นล่าง หรือบันไดอีกชั้นถัดไป

ข้ามองข้ามร่องกำแพงขนาดมหึมาไปยังอีกฝั่งที่ขนานกัน ไม่เห็นใครอยู่บนกำแพงฝั่งเหนือ หรือบนสะพานฟ้าที่เชื่อมทั้งสองฝั่งเข้าหากัน

ช่างเป็นเรื่องประหลาดใจที่น่ายินดี

ข้าถอยออกจากขอบกำแพงและหันหลังกลับ เสียงฝีเท้าของข้าสะท้อนก้องขณะเดินกลับไปยังศพของทาริกที่ยังห้อยต้องแดงอยู่ด้วยมือที่ถูกตรึงไว้กับกำแพง ศีรษะตกห้อยไปด้านข้าง ข้าดึงมีดออกจากผนัง แล้วร่างเขาก็ร่วงลงไปในกองเลือดแดงฉานที่ยังมีไอร้อนลอยขึ้นมา

ข้ามองเสื้อผ้าของตัวเอง เตาะปากอย่างไม่สบอารมณ์เมื่อเห็นเลือดเปื้อนผ้าเป็นหย่อมๆ ครั้งนี้ข้าหวังว่าจะได้ทำงานอย่างสะอาดเรียบร้อย ข้าหวังทุกครั้งแต่ไม่เคยเป็นจริงสักครั้ง

ข้าแกะกระดุมผ้าคลุมชั้นนอกของกระโปรง ฉีกผ้าชั้นนอกสุดของเสื้อรัดทรง แล้วดึงผ้าที่เปื้อนเลือดออกจนหมด เผยให้เห็นเสื้อผ้าหนาตาเหมือนกันไม่มีผิดที่ใส่ซ่อนไว้ด้านใน ข้าย่ำผ้าที่เปื้อนให้เป็นก้อนแล้วโยนลงทอลำเสียงขยะที่เจาะ

ทะลุกำแพง หนึ่งในทอลำเลียงขยะซึ่งมีอยู่ทั่วเมือง ทอดยาวลงไปลึกกว่าระดับพื้นดิน ลึกลงไปในเมืองใต้ดินสองสามชั้น ก่อนจะไปถึงสิ้นสุดในรังของพวกเวลเวดหรือกิ้งตัวโตเต็มวัยที่เขมือบขยะของเมืองกอร์เป็นอาหาร

ข้าเอียงคอ กระยะจากร่างของทาริกไปถึงทอลำเลียงขยะ แล้วตัดสินใจว่าท่อยู่สูงเกินไป*หน่อย*สำหรับข้าที่จะยกตัวเขาโยนเข้าไปได้ แค่อลัดออกไปทางรูตรงกำแพงจนหล่นไปให้พวกสัตว์นักล่าแห่งดินแดนเงามืดทะเล้นจะดีกว่า

ข้าถอนใจ มองร่างไร้ชีวิตของเขา นึกภาพโลกที่*ปราศ*จากพวกที่ชอบเขมือบกินของแวรวาวเข้าไปแล้วถ่ายมูลออกมาเป็นซากพังๆ "ลองจินตนาการดูสิ" ข้าพึมพำ ย่อตัวลงขีดใบมีดกับกางเกงของเขาแล้วเก็บข้าที่เดิม

แค่...ลองจินตนาการดู

ข้าสายศีรษะ จับข้อเท้าทาริกไว้แล้วใช้แรงทั้งหมดจากต้นขาที่ร้อนผ่าวงของข้าลากตัวเขาไป นึกขอบคุณที่เราได้อยู่กันเกือบถึงขอบแล้วก่อนที่จะพุ่งมาเล่นงานข้า ขณะที่ข้าลากร่างเขาไปยังขอบกำแพง ลมก็โหมพัดผ่านอุโมงค์แรงเสียดจนข้าแน่ใจว่ามันช่วยผลักเขาด้วยอีกแรง ข้าแหย่มั้ม

โคลตเป็นนังบ้าแกมยังเจ้าคิดเจ้าแค้นสุดซั้ว

ซาร์กานา

ข้าลากทาริกมาจนร่างเขาอยู่ใกล้ขอบพอให้แขนห้อยลงไปแล้ว จากนั้นข้าก็ขีดมือกับเสื้อคลุมของเขา ย่อตัวลงข้างหลังเขา แล้วออกแรงทั้งตัวผลักเขาให้ร่วงลงไป มือข้าคว้ากำแพงหินไว้ตอนที่ร่างเขาหลุดจากมือ ข้าโน้มตัวไปข้างหน้ามองเขาตึงลงสู่ฐานกำแพงด้านล่างซึ่งเต็มไปด้วยหินแหลมคมเหมือนฟันเลื่อย...

เขาร่วงลงไปตรงหินแหลมจนมันเสียบทะลุท้องขึ้นมา แล้วข้าก็นึกหวังว่าน่าจะปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่ก่อนเพื่อจะได้รู้ลึกถึงมัน

ไธเอีย

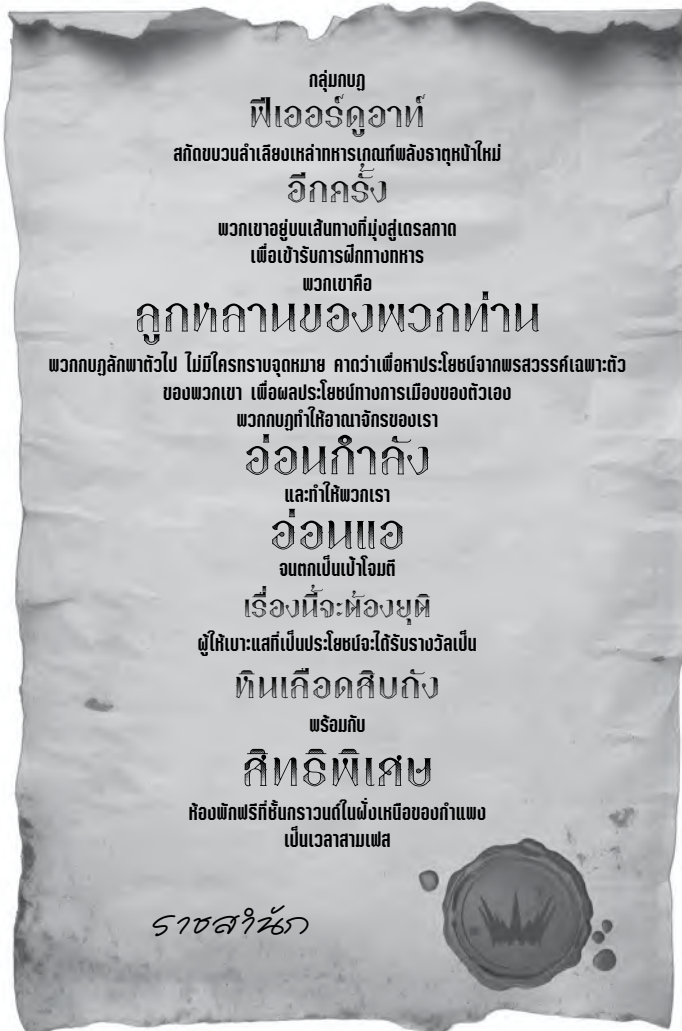
เสียดายโอกาส

ข้ายืนขึ้น ใช้ขอบรองเท้าบูตชุดคราบเลือดบนหิมะให้รวมกันเป็นกองแล้ว

ยามจันทร์มาเยือน

เตะลงไปข้างล่าง

ข้าเก็บถุงใส่มือของทาริก แล้วเดินทอดน่องลงไปตามอุโมงค์ลมต่อ ชะงักเล็กน้อยก่อนถึงทางเข้า สายตาข้าเหลือบไปเห็นแผ่นกระดาษที่ติดอยู่กับกำแพง ข้าก้าวเข้าไปใกล้ หรีดอ่านอักษรบนนั้น



ลักพาตัวเด็กนั้นหรือ

ใช้พรสวรรค์ของพวกเขาเพื่อประโยชน์ทางการเมืองของพวกเขาหรือ
"น้ำบอระเพ็ด"

และตอนนี้ราชสำนักไม่ได้รู้คนที่เข้ามาข้องเกี่ยวกับพวกเราแล้ว แต่หันมาใช้เหยื่อล่อที่เร้าใจเกินกว่าจะمينเฉย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนไร้บ้าน คนที่ทำงานอยู่ในเหมือง ซึ่งเอาชีวิตรอดด้วยถุงหินเลือดไม่กี่ถุงต่อหนึ่งเฟส

นี่มันเปลี่ยนแปลงอะไรได้หลายอย่าง...

ข้าคำราม กระซากใบประกาศไร้สาระนั้นออกขย้าเป็นก้อน ในจังหวะที่เดิน อ้อมมุมตึกก็ชนอะไรแข็งๆ เข้าอย่างจัง มืออันแข็งแรงคว้าข้อมือข้าไว้ ประคองร่างข้าให้ยืนมั่น ข้อมือข้าข้างที่มีมือยังกำก้อนกระดาศซึ่งเสนอร่างวัลมหาศาลเพื่อเป็นรางวัลนำจับ...

จับข้า

ข้าเงยหน้าขึ้นทันในจังหวะที่ลมดีหมวกฮู้ดของชายปริศนาจากฮังกรีสอลโลว์จนเปิดออก

หัวใจข้ารวบวบ ลมหายใจสะดุด นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่พัลลอนสอนข้าพูดที่ข้าไม่รู้ว่าจะพูดอะไร

เขาดูเหมือนสกัดขึ้นจากหินหยาบๆ ดิบเถื่อน...งดงามอย่างร้ายกาจ ปอดข้าเต็มไปด้วยกลิ่นของเขาที่ลุ่มลึกและชวนให้มึนงงราวกับหินหลอมเหลวที่ราดด้วยครีมสดหนึ่งทัฟพี

ข้ากลั่นหายใจไว้ พินิจพิจารณาเขา ขึ้นชมเส้นผมสีดำที่ยาวเลยบ่า ครั้งหนึ่งถูกรวบไว้ เผยให้เห็นใบหน้าบางส่วนที่ยังอยู่ใต้เงาของปอยผม ซึ่งไม่อาจทำให้แววตาของเขาดูอ่อนโยนลงได้เลย ดวงตาที่จับจ้องทะลุทะลวงคู่นั้นเป็นสีอันร้อนรุ่มราวกับไม้ที่ไฟลุกลอง

คิ้วของเขาหนา ใบหน้าครึ่งล่างถูกบดบังด้วยหนวดเคราสีเข้ม เพิ่มความหยาบกร้านให้กับบุคลิกอันที่ดูแข็งแรงอยู่แล้ว เขาดูเหมือนหนึ่งในเผ่านักรบ

ยามจันทร์มาเยือน

เสียงซอที่ลงหลักปักฐานบนที่ราบโบลทานิกเมื่อหลายล้านเฟสที่แล้ว เหล่านักรบ
ที่ถือขวานเปล่งเสียงคำรามกระหายเลือด

เขาละสายตาจากข้า เหลือบมองไปรอบๆ ตรวจตราทุกมุมมืด ข้าสังเกตเห็นว่าปลายใบหูเรียวแหลมข้างขวาของเขาเจาะทะลุด้วยปลอกสีดำเล็กๆ ที่ครอบ
ตรงขอบใบหู แต่ไม่มีลูกบิด

เขาแสดงตนว่าเป็นนักรบ แม้จะไม่มีรอยบาก แต่ข้ารู้ดีเกินกว่าจะคิดว่า
เขาไม่ได้ยินบทเพลงแห่งธาตุเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อดูจากพลังมหาศาลที่แผ่ออกมาจากตัวเขา โคมเข้าหาข้า ทำให้ข้ารู้สึกรากับว่าตัวเขายิ่งใหญ่เกินกว่า
พื้นที่ที่เขาใช้อยู่ตอนนี้มาก ซึ่งถือว่ามากมายจริง ๆ เพราะเขาสูงกว่าข้าถึง
หนึ่งช่วงศักระครึ่ง ออกและปากกว้างจนทำให้ข้านึกถึงมังกรเขียวดาบ ร่างกาย
เปี่ยมด้วยกล้ามเนื้อแบบที่มักจะพบในผู้ที่มีสายเลือดผูกพันกับดินแดนเพลิง
อาณาจักรทางเหนือที่ร้อนแรงและมีแสงอาทิตย์ตลอดเวลา

สายตาที่ดูราวกับขอล่าหาของเขาตัวดกลับมาที่ข้าอีกครั้ง รุนแรงเหมือน
ถูกเตะซี่โครง ทำให้หายใจไม่ทัน

ช่วงอกหดเกร็งเหมือนอากาศโดนดูดออกไป

เขามองข้าราวกับข้าเพิ่งผลักผู้ครองธาตุที่ตายแล้วตกกำแพง หรือบางที
ข้าอาจจะคิดไปเอง ข้ามั่นใจว่าไม่มีใครอื่นอยู่แถวนั้นเลย...

รอยขมวดระหว่างคิ้วเขาลึกขึ้น "เจ้าเป็นอะไรไหม"

เสียงทุ้มแน่นของเขาเสียดผ่านหัวใจข้า เหมือนหินเหล็กไฟชุดลงบนผิวหิน
ทั้งเศษสะเก็ดไฟแตกกระจายเข้าสู่กระแสเลือดเย็นเฉียบของข้าในแบบที่
แปลกประหลาดที่สุด

ข้า...เป็นอะไรไหมนะ

ข้าขมวดคิ้วใส่เขากลับ "เจ้าบ้าหรือเปล่า"

"ก็อาจจะใช่" เขาตอบเสียงต่ำเหมือนก้อนหินอุ่นๆ ที่กลิ้งผ่านผิวดิน

เกล็ดหิมะตกลงมาบนหน้าผากของข้า และข้าหายใจสะดุดขณะเขายกมือ

ข้างที่ว่างขึ้น ขยับมาทางใบหน้าข้า รวากับว่าเขาอาจจะบิดเกล็ดหิมะออกให้ ข้าเผลอตัวโน้มไปตามทำทางนั้น ก่อนจะรู้ตัวว่าเขากำลังเอื้อมมาหา*ผ้าคลุมหน้า* ของข้า

อากาศระหว่างเราจับตัวแข็งทื่อและแห้งแล้ง แม้แต่โคลดก็ยังหยุดหมุนวน อยู่กับที่

"ข้าไม่แนะนำให้ท่านะ" ข้าชูเบาๆ จดปลายมีดเหล็กเล่มเล็กเข้าตรงเป้า กางเกงของเขา กริชเล่มนี้ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อข้าเสมอ เพื่อใช้ในสถานการณ์ แบบตอนนี้

เขาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย "มือไวดีนี่"

"มีดเหล็ก"

"ข้า*ได้กลิ่น* หรอกน่า" เขาคำราม เสียงติดสำเนียงแปลกหูแบบชาวเหนือ อย่างชัดเจน "บอกชื่อมาเดี๋ยวนี้ ไม่เอาชื่อปลอมที่เจ้าบอกกับใครก็ตามที่ว่าจ้าง เจ้าที่ฮังกรีสอลล์"

มองได้ทะลุปรุปรอง

น่าสนใจ

ข้ากดใบมีดลึกเข้าไปอีก ทั้งที่จู่ๆ มันก็ดูเล็กจ้อยไร้ประโยชน์เมื่อเทียบกับ ทุกสิ่งที่มันแทงใส่ แต่ข้าไม่ใช่คนที่จะถอยเวลาโดนทัก "ไม่บอก แต่ถ้ายังไม่ปล่อย มือข้าละก็ ข้าจะยึดไธหนูของเจ้าใส่ปากตัวเอง"

ถ้อยคำของข้าลั่นไหลเย้ายวน ส่งออกไปหาเขาราวบทเพลงซึ่งข้าแน่ใจว่า เขาจะไม่ชอบมันเท่ากับลำนำที่ข้าขับร้องทั้งราตรี...จนกระทั่งมุมปากของเขากระตุก ขึ้นเล็กน้อย

ทำเอาข้าประหลาดใจ

เขาส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอ ปล่อยมือข้าแล้วก้าวถอยหลัง ก่อให้เกิด ช่องว่างระหว่างเราเล็กน้อย แต่กลับรู้สึกเหมือนช่องเขากว้างใหญ่ที่ข้ากำลังยืน อยู่ริมขอบผา ฝ่าเท้าเริ่มเสียววูบเมื่อมีบางอย่างกระพือปีกอยู่ในท้องข้า